

MAR 16 1999

LIBRARY

SOLIA

THE
HERALD
JACKSON, MI

MARCH
1999

VOL.
LXIV,
No. 3

SOLIA

THE
HERALD

**BUSINESS MANAGER /
ROMANIAN EDITOR:**
Dinu Cruga

**ENGLISH EDITOR /
SECRETARY:**
Rev. Dn. David Oancea

CHAIRMAN:

Rt. Rev. Bishop
Nathaniel Popp

STAFF:
Mark Chestnut
Florence Sirb

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published monthly for \$12.00 per year: United States, \$14.00 per year; Canada, and \$16.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: roeasolia@aol.com. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

EPISCOPATE OFFICES HAVE MOVED!

Please take special note of the new physical address and phone numbers found on page 69 of the *Calendarul Solia 1999*. All **Episcopate mail** should be directed to: **PO BOX 309, GRASS LAKE, MI 49240-0309**. All **Department of Publications mail** should be directed to: **PO BOX 185, GRASS LAKE, MI 49240-0185**. **DELIVERIES** which need a physical address should be sent to: **2535 GREY TOWER RD, JACKSON MI 49201-9120**. ✽

NOTABLE PARISH ANNIVERSARIES IN 1999

- 95th St. Mary, Cleveland, Ohio
- 85th Presentation of Our Lord, Fairlawn, Ohio
- 85th St. Elias, Ellwood City, Pennsylvania
- 85th St. George Cathedral, Regina, Saskatchewan
- 80th St. John, Shell Valley, Manitoba
- 75th St. Dimitrie, Bridgeport, Connecticut
- 70th Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, Michigan
- 60th Holy Trinity, Los Angeles, California
- 60th Holy Nativity, Chicago, Illinois
- 60th St. Dumitru, New York, New York
- 45th St. George, Toronto, Ontario
- 35th Holy Resurrection, Oakland, California
- 30th St. Mary, Calgary, Alberta
- 30th Three Hierarchs, Ridgewood, New York
- 10th St. Nicholas, Ottawa, Ontario
- 5th St. Mary, Las Vegas, Nevada
- 5th Three Hierarchs, Seattle, Washington
- 5th St. Nicholas, Montreal, Quebec

PITTSBURGH CONSECRATION INVITATION

St. Andrew Romanian
Orthodox Church
56 Glenn Way
McKees Rocks, Pennsylvania 15136

Friday, May 14:
Vespers - 6:00 p.m.

Saturday, May 15:
Consecration Service - 8:30 a.m.
Hierarchal Liturgy - 10:15 a.m.
Banquet - 1:00 p.m.

For banquet reservations, contact:

Mrs. Seia Comsa - (412) 341-6007
Psa. Gabriela Rosu - (724) 779-2820

Banquet Tickets:
\$30 - Adults / \$15 - Children 12 and under

COVER: Being that the month of March is in the heart of Great Lent this year, this photo from Neamt Monastery in Romania appropriately illustrates our need to dedicate ourselves more fully to prayer, repentance and charity. This particular photo was taken by Jacques Cousin and appears in the bi-annual photographic review, *Eikon - Images of the Orthodox World*, September 1998 No. 1, "Orthodox Monasteries in Moldavia". This new 75 page review is full of professional black and white photos on glossy paper featuring a variety of candid moments in the life of Romanian monasteries in Moldavia. The issue is available for \$19 (includes shipping) from ROEA, PO BOX 185, GRASS LAKE MI 49240-0185. ✽

SOME REFLECTIONS ON FASTING FOR GREAT LENT

Fasting, or more correctly, the practice of abstinence for certain days and certain periods of the year, has long caused difficulty in the minds of many Orthodox in North America. Every year, as the Easter Lent approaches, Orthodox begin to wonder what, if anything, to do in preparation for the feast. In general, I think it is safe to say that the practice and idea of fasting is largely ignored. Many people generally dismiss fasting with the rather simple and naive: "This is the twentieth century; those rules were made for the past and simpler days," or worse, "those are man made rules," as if being "man made" was by definition "junk." Nonsense!

Nonetheless, in spite of the practice of most people, we must take the practice of fasting seriously, if for no other reason than other people, throughout Christian history, have taken it seriously. It is valuable here to consider not so much "how" to fast, as "why" fast. This deeper understanding of the reason for this practice in Christianity will help us in determining our own fasting practices.

We must first admit that fasting has a firm foundation in the Scripture and Tradition of the Church, as well as the practice of the Jewish community which gave birth to the Church. We know, for instance, that Jesus fasted, that the disciples of John the Baptist fasted, and that Jesus said that "prayer and fasting" were necessary for casting out certain evils. We know also that the early Church picked up its Wednesday and Friday abstinence from the Jewish Tuesday and Thursday weekly fast.

Fasting and This World

To this emphasis we must add a certain otherworldly emphasis in Jesus' teaching. Perhaps the most realistic treatment of this is in Matthew (6:19-21).

Do not lay up for yourselves treasure on earth, where moth and rust consume and where thieves break in and steal, but lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust consumes and where thieves do not break in and steal. For where your treasure is, there will your heart be.

In spite of the great love which Jesus and His Church have demonstrated for the world and life in the world, there is in Christianity a reservation about the world and human life as it is now. The Church calls it "fallen" world in all its aspects in some way separated voluntarily from the love and life of God, its Creator. Fasting must be seen in this light — "Seek first the kingdom of God and all else will be added." It is a matter of priority. Fasting cannot be separated from a struggle of what the world is. There is something about fasting, something about refusing, as it were, to make a total investment in the world as it is, that is associated with the struggle to build the Kingdom of God.

Before discussing what fasting is, perhaps it would be beneficial to say a few words about what it is not. This is a valuable approach since there is a great deal of misunderstanding regarding the nature and function of fasting, both as an idea and as a practice.

God, we must admit first, is not simple-minded. He has no need for our fasting. Our efforts do not affect Him in any way. We cannot buy His love or His grace. This immediately takes fasting out of any legalistic framework and puts it on the level of personal spiritual growth and struggle. For instance, because one person fasts more strictly than another does not mean that God loves the first more or gives him more grace. It is as unimaginable that you could get more grace from a greater effort as getting more grace from a larger portion of the Eucharist. Yet many people think of it in strictly legalistic terms. God's love is always given freely, and the degree of participation in that love is conditioned by our ability to receive it and be changed by it. This is the Orthodox idea of cooperation or synergy — we must open ourselves to the love and strength that God offers freely. Fasting is a way of achieving this openness.

Another view of fasting, which, like the previous one, contains an element of distortion, is that which sees it as a means of voluntary suffering, a way of atoning for sins. Indeed, there may very well be an element of this in fasting, but this cannot be a predominant one. This would bring the practice to the level of individual pathology. Again, we cannot pay God back for our sins, and fasting as a means of "atoning" for sins must be seen in the light of trying to reshape our spiritual lives in a more positive direction.

A third view of fasting is common among both Christians and non-Christians. This view mistakenly sees fasting in the history of the Church as an expression of a pathological morbidity with regard to the world, which is based on a dualistic view — the world, the body, sex, all created and material things are essentially evil; all spiritual things are good. Hence, fasting is an effort to disconnect the self from the use of matter — good, sex, etc. There has indeed been a tendency towards this in Christian history, but it has been consistently condemned by the Church when it expressed itself. The Church has always affirmed that the created world is essentially good, though suffering from a profound distortion and misdirection.

Fasting as Preparation

Fasting will necessarily involve us in a discussion of the nature of man and the nature of the world. Fasting is, as the Church uses it, a preparation. Every time we encounter a fast, it is prior to the feast. We all know the fast before the Eucharist as preparation for the Eucharist and the fast before Pascha as preparation for the great feast. Nothing in life just happens; that is obvious. All major events require a variety of preparations. The Church recognizes the fact that part of getting somewhere is the trip and more than the trip, the anticipation. This is a basic human psychological quality. Perhaps children understand this expectation and anticipation best of all. Full participation demands this kind of expectation and

Cont. on page 4

Reflections on Fasting

Cont. from page 3

preparation. Now, the nature of Orthodox preparations is no mystery. The Church has taught that humanity is a unity — people are not beings which have bodies and souls; rather, people *are* a body and *are* a soul. The Christian vision is that of a total and unified personality — body and soul. Hence, the Church calls on the entire being to share in the fast and the feast. As a season changes in Church, as the colors change, the music changes, the services get longer, the icon changes, and so forth. How does our body share in this except through fasting, except through initiating a change in its normal procedure. Now this description keeps the nature and degree of fasting *open*, and this “openness” is important in our personal spiritual direction. It can involve food, entertainment, sex; in fact, any aspect of our daily and routine lives. It is clear that we Orthodox are not spiritualists or intellectualists, we are Christian “materialists.” The Church’s emphasis on fasting is precisely a reflection of this materialism.

Our Lord says, “lay not up treasures on earth,” and fasting is in effect the reminder that our heart cannot be invested, like our money, in the world. We all know the feeling we have for something when we have an investment in it. People always try to protect their investment. This is natural. That is what our Lord meant! Here we find a rejection of the world, not in an absolute sense, but in a relative sense. The world in itself is valuable only when it is seen in its relationship to God. Since the world is in effect separated from God, freely, then it cannot be fully normal; and, the Church says limit your participation in the life of the world, not because it is evil, but because it in itself is limited.

Food is the most obvious example. Everyone agrees that eating, after breathing, is the most necessary and normal activity of our life. It is in this area which is regarded in a worldly sense as normal that the Church says stop! think! question everything which the world calls normal and necessary, because the world itself is “abnormal.” That is, it is abnormal as it now exists apart from God’s love. But fasting is only a beginning, and this questioning must be our approach to all the values that the world regards as necessary and even virtuous — victory, self defense, getting ahead, accumulating wealth and property, competition, popularity, self-aggrandizement. All of these are then signed with a question mark.

Fasting and a Clear Image of the World

Mind you, this is not a rejection of the world; it is a questioning of the values which the world as it now exists and human societies which characterize it, hold as valuable. Inasmuch as the world is treated as normal, because this is in fact all we know, and inasmuch as it is not normal, not truly “worldly” in the Christian sense, then it is a deception and a lie and we must tell it as it is. The Church in asking her people to fast is declaring a moratorium on the world. The very normality of life

here is a deception. On a cosmic level, the fast is this effort to put the world and life in the world in its proper perspective. To accept the present patterns of the world as normal is a deception! There is no hate for the world in this, but it is a recognition that something has happened to the “worldliness” which God created and declared “good.”

I think we must then see fasting never as a rejection of food or the world, but as a search for true worldliness; a search which must necessarily pass through the stage of preferring something else to the world. “Seek first the kingdom of God and all else will be given to you.” In the same way, we fast from all food before the liturgy so that we might receive the one true food in the Eucharist. It is in the Eucharist that we can get a glimpse of the true nature of food. There is no judgment on food as such. The same is true of the world. As food completes itself in the Eucharist, so the entire created world completes itself in the Kingdom of God.

The world is ours, it belongs to us; and, needless to say, we were not meant to be slaves to its pleasures, its categories, and its values. Fasting is then a declaration of independence from the world and a proclamation of victory over its limitations and evil. “Be of good cheer, I have overcome the world” (John 16:33). This does not mean that we cannot take pleasure in the world.

It is a recognition that the values of the world are limited and often perverted. Here we are freed, liberated in a real sense, not only from sin but from the fears that characterize life, free to act without fear of criticism as God wants us to act in our everyday life, in politics, in business, in school, in family, and in social affairs. Nothing in human society is sacred in itself and cannot demand our loyalty: no form of government, no regime, no ideology, or community. We are freed to conform to the patterns of the Kingdom of God here and now — sacrifice, love, charity, justice, faith. To those for whom the world is the ultimate reality and the ultimate value, it is essential to buy the love of the world and the world will only love those who accept its values. Our Lord assures us that the world will hate us; it has to, because the Christian is the ongoing judgment on an on-going corruption that infects human relations and human societies.

For us Christians who live in the world, we are offered a choice: we can consume the world or allow the world to consume us. The first is the only creative approach. The second is psychological and personal disintegration. The fast is what gives us this opportunity. ❀

Dr. John Boojamra
“OCEC News,” Vol. 17, No. 2

MOVING?

Send your old and new addresses to:
SOLIA, PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240-0185

AN AGENDA FOR THE PRESENT, A VISION FOR THE FUTURE

Metropolitan Theodosius reflects on the theme and importance of the century's last All-American Council!

The theme for the 12th All-American Council is "On Behalf of All and for All." While the theme may be interpreted as being too broad, it nevertheless provides continuity with the themes of previous AACs. By maintaining continuity with the past, the Preconciliar Commission will, with the concurrence of the Holy Synod, provide an agenda for the present as well as a vision for the future. Thus, we see that the theme of the 11th AAC, which focused on the local parish community, it now reexamined in the 12th AAC theme, emphasizing the fact that parish life, while the very cornerstone of the Church, is not an end in itself. This means that the parish must recognize its place in building up an autocephalous Church.

The All-American Council will also provide the forum for the presentation of and discussion on the work of the subcommittees of the Metropolitan Council and funding proposals for the support of the Orthodox Church in America. The reports of these committees represent a continuity of labors generated by the resolution of the 10th AAC in 1992. The important topics of Church membership, diocesan boundaries and structures, stewardship and the funding of the Church, and the role of the Metropolitan Council — topics being addressed by four task forces composed of Metropolitan Council members — are pressing issues which need to be resolved as we prepare our Church to enter the 21st century. The All-American Council will give us the opportunity to discuss these topics "on behalf of all and for all."

The agenda of the 12th AAC will also provide the opportunity for my brother hierarchs to address particular plenary sessions. The theme, "On Behalf of All and for All," has a eucharistic context which would enable the bishops to provide the tenor and thrust for possible discussions related to the chronic challenges of Church growth, stewardship, parochialism, congregationalism, and clericalism. The voices of our bishops need to be heard since they are entrusted with maintaining the eucharistic foundation in every facet of parish and diocesan life.

As the Preconciliar Commission continues its work under the guidance of His Grace, Bishop Job of Chicago, I pray that an honest and healthy enthusiasm will be generated among our clergy and faithful, and that they will recognize how important the All-American Council is to the life of the Orthodox Church in America. Just as it is no easy task for the Preconciliar Commission to provide a working agenda, it is no easy task for members of the Holy Synod of Bishops and the Metropolitan Council and our parish clergy and the lay leaders to convince the faithful of the importance of the All-

American Council. Clergy and faithful cannot be forced to attend the Council; the way to increase participation — the way to convince the skeptic, the cynic, and the indifferent — is to show both clergy and laity that, in spite of the inevitable flaws, our All-American Councils have been the context in which the Holy Spirit and a very young autocephalous Church work in harmony.

Participation, therefore, is not an obligation but a privilege which enables us to follow the very difficult path of being an autocephalous Orthodox Church in America. Any other path would compromise the Gospel and render us just another ethnic jurisdiction that longs to be somewhere else. We must remember that we indeed are in the right place, not by choice but by divine providence. This is what makes our responsibility as a local Church a great one. This is what enables us to be a dynamic, creative, and vivifying presence in America!✠

"THE LITURGY OF OUR LIVES"

A week of reflection and spiritual growth
for adults at Vatra Romaneasca with
His Grace, Bishop NATHANIEL and clergy

Monday, April 26 - Friday, April 30

TOPICS:

Monday afternoon: "Preparing to Receive Christ"

Tuesday morning:

"The Scriptures and the Liturgy"

Tuesday afternoon:

"The Word of God in Our Lives"

Wednesday morning:

"Remembrance and Sacrifice in the Liturgy"

Wednesday afternoon:

"Remembrance and Sacrifice in Our Lives"

Thursday morning:

"The Body and Blood of Christ"

Thursday afternoon:

"Uniting Our Lives to Christ"

Friday morning: The Divine Liturgy

WHO SHOULD ATTEND: Any adult interested in learning about our Faith, in an informal, family atmosphere, while enjoying the pastoral setting of Vatra Romaneasca. Participants should plan to arrive by noon on Monday, and leave during the afternoon on Friday. For complete information, contact your parish priest.

Sponsored by the Department of Religious Education and the Orthodox Brotherhood.

NOW IS THE TIME TO SELECT, PREPARE, AAC DELEGATES

Ann Marie Gidus-Mecera

SYOSSET, NY — Even though the 12th All-American Council, scheduled to be held July 25-30 in Pittsburgh, is several months away, prudent clergy and laity will begin planning for their own participation in the Council.

Typically, this is the time of the year when many parishes hold annual meetings at which AAC delegates are elected. Doing so allows parishes the time to select qualified delegates, offer delegates adequate time to plan their work schedules, and ensure delegates and parishioners alike ample time to become familiar with the work of the Council.

What does it take to be an AAC delegate? All priests assigned to parishes are expected to represent their parishes as delegates. Clergy delegates must be priests in parish ministry or accredited by the Metropolitan Council. Delegates from theological seminaries and Church organizations should follow the special guidelines listed in the OCA *Statutes*.

Because of the important role played by the AAC in the life of the Orthodox Church in America, being selected as a lay delegate is an honor and great responsibility. Clergy and laity are called to work together for the upbuilding of the Church, as Saint John Chrysostom pointed out when he wrote, "Do not lay all the burden upon us, the clergy; you yourselves can do much; you know one another better than we do ..."

Serious consideration should be given to the selection of parish lay delegates. Clergy and laity can begin thinking about members of their parish who demonstrate leadership abilities, sound judgment, and commitment to the life of the Church. Parishes should never select delegates solely on the basis of whoever is willing or able to take off time from work. Planning in advance ensures that qualified individuals can devote the time to represent their parishes.

Women and men selected as lay delegates must also meet the requirements outlined in the *Statute of the Orthodox Church in America*. Delegates must be members in good standing and at least 18 years of age. They must have received the Sacraments of Confession and Communion at least annually for the past three years at their home parishes, uphold the Church's moral teachings and be current in their parish financial obligations. Finally, AAC delegates must be approved by the rectors of their parishes. One lay delegate for each clergy delegate should be elected from each parish during a parish meeting. Those interested in serving as AAC delegates should contact their parish priest if a delegate has not already been elected. The parish priest can provide further details, while registration packets will be sent to parishes in the next several weeks.

Preparing for the Council. Once a parish has selected its delegate[s], the parish is responsible for helping the delegate to prepare for his or her role. As the highest legislative and administrative authority within the Orthodox Church in America, the AAC deserves adequate preparation and education on the part of its delegates. Those who have taken the time to prepare for participation in the Council can make a difference in its quality, as well as getting the most from it for themselves and their parish.

An introductory booklet about the Council has already been mailed to parishes. Additional materials are forthcoming, and these will include valuable preparatory resources, including scriptural reflections, proposals, resolutions and background materials. These valuable resources should be reviewed with the parish council, parish members, or a representative group of parishioners. A consensus should be reached by the participants regarding the issues addressed in the resources. Delegates, in turn, represent their parishes by sharing the outcome of these meetings at the appropriate times during the Council.

How delegates participate in the AAC. The AAC offers both clergy and lay delegates many opportunities for participation on a number of levels, all of which are important to the success of the Council and to the delegate. Delegates are expected to participate in AAC worship, including the Liturgy, Matins, Vespers, and Confession; Action/Resolution plenary sessions for resolving key issues in the life of the Church and developing plans for maintaining and expanding ministries; discussion plenaries for exploring various options and opportunities for dealing with important issues within the life of the OCA; and fellowship opportunities, which encourage the building and renewing of friendships, the sharing and comparing of needs and concerns, and the possibility of networking on the local and regional levels. Delegates are also expected to attend AAC hearings, during which the work of the OCA's various ministry units will be showcased and discussed, and forums, which provide an opportunity for exchanging ideas, methods, and approaches useful to parishes in developing and expanding their particular ministries. Elections for Church-wide offices, consideration of *Statute* proposals, and planning sessions for future AAC work also form a part of the delegate's responsibilities. ❖

APRIL ISSUE DEADLINE
March 12

POPE JOHN PAUL II VISITS ST. LOUIS

His Grace, Bishop NATHANIEL greets Pope John Paul II.

At the invitation of the Archbishop of the Roman Catholic Archdiocese of St. Louis, Missouri, His Eminence, Justin Rigali, His Grace, Bishop Nathaniel was present for the Evening Prayer presided over by Pope John Paul II in the Cathedral Basilica on Wednesday evening, January 27, 1999.

Inasmuch as the Pope had expressed a desire to offer greetings to the ecumenical and interreligious faith community, Bishop Nathaniel was among 25 representatives of the religious community of St. Louis who were presented to the Pope John Paul II.

Following the service, a meal for the participants was offered at one of the local grade schools.

The visit of the Pope began in Mexico City and culminated with a two-day visit to St. Louis. In 1969, the then Cardinal Wojtyla visited St. Louis; and this second visit, this time as Pope, was one of immense planning and interest for St. Louisianans. Approximately 47% of the population is Roman Catholic.

On the day prior to the ceremony, the Pope and President Clinton and Vice-President Gore met together. The vice-president was also present at the Evening Prayer Service as were the governor and other political and civic leaders.

Participating in Evening Prayer were choirs and orchestras, a hand-bell assembly and chosen members of the faith community. Ninety-year-old Rabbi Robert Jacobs read Isaiah 35:1-6a from the pulpit. This marks a first time that a rabbi has participated in a papal service. To assist those with hearing restrictions, a crew of sign linguists interpreted the hymns and service.

The Basilica Cathedral, built in the traditional Byzantine style, was splendid in the mosaic scenes and furnishings. Camera crews were not allowed to be intrusive, and the event was truly one of public worship.

Although Pope John Paul II was weary from his trip, he energetically participated in the service and gave an English language homily. He called on the citizens of the United States to seek peace through implementation of justice and justice through respect for life.

At the end of the service, those who were presented

to the Pope took their place. By chance, Bishop Nathaniel was the last to be presented. Due to the restraints of time, an official greeting in behalf of the religious communities was given publicly and those presented merely stated their name and affiliation.

A commemoration medal was given by Pope John Paul II to each person to whom he was introduced. A similar medal was given by the Archbishop.

Interestingly, in a television poll, to the question of what percentage thought that the Pope was a good representative of the Roman Catholic Church, 80 percent were impressed. To the question as to whether or not each Roman Catholic faithful was bound to the teachings of the Church, only 18 percent agreed.

His Grace, Bishop Nathaniel expressed thanks to Rev. Fr. Dimitrie Vincent for being instrumental in having the Bishop included in the list of guests. Fr. Dimitrie was also present for the event.

Present with His Grace were members of the Orthodox community of St. Louis. ✽

1999 ARFORA RETREAT

"Let's take care of our soul!"

Each year, on the 5th Saturday of Great Lent, a day for the soul, a spiritual day named "ARFORA Rêtreat", is set aside at the initiative of ARFORA. This year, this special day will be on **Saturday, March 27.**

Perhaps there are some priests or ladies committees which do not give much importance to this religious event, but they must understand that this spiritual action is actually ARFORA's action under the direction of His Grace, Bishop NATHANIEL. In the parish where I am a member, St. Dumitru in New York, I noticed that in the past few years, more and more faithful are interested to participate in this day of prayer and discussion.

In the name of His Grace, Bishop NATHANIEL and Rev. Fr. Traian Petrescu (Parish Priest of St. Dumitru and Spiritual Advisor of ARFORA), I invite all priests, including those serving the missions, and all Ladies Auxiliaries to take notice well in advance of March 27 and mark it in their calendars, so that they can lovingly achieve this program initiated by ARFORA and at the wish of Bishop NATHANIEL. The complete schedule of this event will be sent well in advance to each Priest and each Ladies Auxiliary President of all parishes and missions of the Episcopate.

Let's use this special day during Great Lent which precedes the Feast of the Resurrection to pray, reflect and purify ourselves in preparation for Holy Communion and the great day of the rising of our Lord.

May God help and protect us! ✽

Psa. Doina-Avia Petrescu
ARFORA Lenten Retreat Chairperson

THE STRUGGLE FOR VISION AT ST. MYOPIA'S

Plateaued Churches Are Already In Crisis!

Father John Reeves

Father Clyde had been particularly glum for several weeks. "I just can't see how this can happen," he confided to his parish council president, Bud.

A faction of his parish had recently contacted the Bishop to request the formation of a new mission in an area about ten miles from Saint Myopia's. Father had been priest at Saint Myopia's for most of the past two decades. In fact, he had arrived just after the mortgage had been burned on the present, modern complex on Mesa Drive.

Those had been the days. The church building was brand spanking new. The youth program was going strong. The choir was renowned for its English-language renditions of Slavic composers and Byzantine melodies. Saint Myopia's had a reputation for harmony, and the prompt payment of its assessments pleased the Diocesan administration to no end.

Every year the census had been constant while some older parishes had begun to post regular declines. Folks at St. Myopia's were pretty pleased with themselves and the fact that they were the envy of the Diocese.

That's why the news that some of his parishioners had contacted the Bishop to start a new mission hit Father Clyde rather hard.

"Did you know that they were going to the Bishop, Father?" Bud wondered.

"I knew they might. It wasn't as if they went behind my back. No, I gave them my blessing. But I just didn't see anything happening with their request. I doubted the Bishop would listen, since Saint Myopia's has always been such a good parish. Always paying its assessment, never reporting a drop in the census."

"Why do they think a new mission out there can give them anyway, Father? Look at it this way: Debt, struggle, worry. They don't know what they are in for. We do here. That's why we've always been so happy to put that behind us."

"They say that our youth program is only a shadow of what it used to be," Father Clyde said, staring at the floor. "I know our parish is middle-aged now. Most of our members are over fifty, except for the folks who want that mission. They are barely thirty-something on average. How can we have a youth program like we used to have?"

"But, Father, we have nothing to apologize for. The average age of our church gives it its stability."

"They told the Bishop they want a church with 'agility,'" Father went on. "Can you imagine that?"

"Just who are these folks, anyway, Father? I mean, I know who these folks are — some of them I even know by name — but who do they *think* they are? They aren't our kids because most of them have moved away. I mean five years ago, most of these folks were just moving in, weren't they? And now they think they need

a mission out where they live. I just can't see it either, Father. We've always been the envy of the Diocese, don't they see that?"

"What will this do to the census?" said Father Clyde, shaking his head.

"Now that's something to worry about. I didn't see it coming, either."

Church growth demographer George Barna states that a plateaued church is already in crisis but does not realize it. The plateau is deceptive. A parish feels that it can rest for a while, sometimes after a great accomplishment like a building program or the burning of a mortgage. Usually a plateaued church has met a set of goals. It has reached its objectives for a given phase of its life. But it plateaus because its ministry style is saturated or its facilities become inadequate, and it refuses to pay the price for further growth.

A plateaued church is already in crisis but doesn't realize it, because a church on a plateau is a church at rest. Any object at rest tends to remain at rest, whether physical or institutional. Failure to see beyond the horizon, failure to see beyond one's own "church community," failure to change styles of ministry can all contribute to a church's plateau.

American churches most likely to plateau are those with around 40 members in attendance and those with 150-60 members in attendance. In the case of the former, a dynamic called the "family church" is at work. Two or three key families tend to dominate the life of the church, organizing it, supporting it and determining who gets accepted as new members, or not. The priest may not be one of the key factors in such a church unless he helped found it.

For members of the "family church" the priest is a chaplain at best, a hired hand at worst. In either case, ministry is conceived of and for the members of the church family, which basically follows kinship patterns. Newcomers have difficulty feeling accepted in such churches, unless, of course, they become a part of the family by marriage or affinity.

The other size church most likely to plateau is one whose attendance peaks around 160. This is the high end of what is designated the "pastoral church." In the pastoral church, the priest is expected to deliver most of the ministry to most of the members of the church. He is seen as the leader, and inclusion in the life of the parish usually is attributable to him rather than friendship/kinship connections with key families.

However, a priest can normally be effective in outreach only to five or six families per year at a maximum. Churches which depend on the priest for outreach ministry find themselves plateauing because of the demands of parish life which impinge on the priest's own re-

Cont. on page 12

GREAT LENT

We read in the book of Ecclesiastes that there is a time and a season for everything under the sun. The Church gave us time for reflection in the form of *Fasts* which always come before and enable us to prepare for a special *Feast*. The Church offers the Christmas fast, the Dormition fast, but especially the season of Great Lent. *The Church sets aside this time for a "personal retreat" — for a physical change, for an attitude change, and above all, for a spiritual change.* This is the time to *reform* our lives, to *transform* our lives and to *form* our lives to be as God intended them from the beginning of time, to be in His image and likeness.

A *physical change* occurs when we honor our bodies, remembering that St. Paul tells us, "you are the temple of the Holy Spirit." An *attitude change* occurs when we honor our intellect and look for guidance through the scriptures and spiritual writings of the Church. A *spiritual change* comes from above through prayer as we draw closer to God in the silence of our hearts, so that at the end of our fasting period we must be a better person and a better people.

Physical Change

Fasting means a change in your normal eating habits and includes a change in what you do with your body. It requires taking things out of your life and bringing something new into it. It is the re-discovery of the Christian life as hunger for God and as a fight, a battle against evil desires. "I have fought the good fight," says St. Paul. What we do with our bodies affects our minds, our hearts and our spirits. The physical change of Lent gives us the clarity to ask "Who am I?" "Who do I belong to?" and "What is the true desire of my heart?"

Attitude Change

So the fast during Great Lent is a mini-retreat that is meant to result in a personal *conversion, a change of mind*, which should change my way and allow me to walk as a disciple with Christ. The best way to take account of our attitude is to ask, "Where am I at?" "Where do I stand?" Someone once said, "Give me a place to stand and I will change the world." Fasting helps us to take account of our attitudes. It helps us to put away cynicism, hopelessness, disbelief. Fasting helps to change our outlook. It gives back to us the perspective of Heaven, the perspective of faith. It gives us, as St. Paul says, "the mind [attitude] of Christ."

Spiritual Change

Finally, fasting asks of us, "What am I doing?" "Am I faithful to God ...?"

1. By attending Church and receiving the Sacrament.
2. By attempting to grow in prayer and holiness.
3. By letting go of the grudges and anger we have held on to.
4. By abstaining from envying others.

NOTICE - CORRECTION

Orthodox Brotherhood U.S.A. Conference

October 22-24, 1999

St. Mary Church, Chicago, Illinois

Please correct the location printed on page 57 of *Calendarul Solia* 1999.

SCHOLARSHIP PROGRAM

The Episcopate offers four to five different scholarships each year: **ARFORA -Gavrila; Goldy & Gebhardt; ARFORA Undergraduate; Stanitz-AROY.** See *Solia - The Herald*, January 1999 issue, pages 8-9, for details and requirements.

5. By putting away our jealousy and pettiness.
6. By forgiving and loving as God forgives and loves us.
7. By re-establishing God and His Kingdom as our first priority.

Fasting is a time to be renewed and to be free, that is, to be reconciled not only with God but with people around us. For we are reminded that if we are on our way to Church to offer our bread at the altar and we remember that our brother has something against us, or we have something against our brother, we are to leave our offering (or our rule of fasting) at the altar and first go be reconciled with our father or mother or friend. And only then can we be reconciled with God. Great Lent is a period which will help us to forgive. Jesus told us, 'you must forgive as I have forgiven you.'

According to the gospels, there is no question that Jesus assumed His followers would use fasting as a means for gaining spiritual growth and power. But what does He teach about our approach to fasting? "But when you fast, put oil on your head and wash your face, so that it will not be obvious to men that you are fasting, but only to your Father, who is unseen; and your Father, who sees what is done in secret, will reward you." (Matt. 6:16-18)

To paraphrase one of our Saints of the sixth century, St. John of the Ladder: "Fasting is to do away with anything that delights our tastes. Fasting ends lust, takes away bad thoughts, frees from evil dreams. Fasting makes for purity of prayer, enlightens the soul, gives us a watchful mind and deliverance from spiritual blindness. Fasting is the door of remorse for our sins, humility of attitude, joy in our weakness and dependence upon God, alertness in sleep, health of the body, remission of sins and the delight of heaven.

So this is the Fast of Great Lent:

Give up: meat, "junk food," hatred, anger, gossip.

Take up: simple meatless dishes, humility, repentance, acts of kindness to the needy, forgiving others.✱

Rev. Fr. George Shalhoub

"OCEC News," Vol. 17, No. 2

HIERARCHAL SCHEDULE

November 8. Southfield, MI. St. George Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy.

November 15. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

November 18. Traverse City, MI. Attended funeral of Stefan Habsburg.

November 29. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Morning: Hierarchal Divine Liturgy. Evening: Travel to Toledo then to Chicago for funeral of Dna. Psia. Evelina Dinu.

November 30. Chicago, IL. St. Mary. Morning: Celebrated funeral service for Dna. Psia. Evelina Dinu. Evening: Traveled to Toledo / Warren, Ohio.

December 1. Falls Church, VA and Washington, DC. Inspected iconostasis of St. Mary Church in Falls Church. Attended celebration of Romanian National holiday and 80th Anniversary of the Unification of Romania at Romanian Ambassador's residence in Washington.

December 6. Troy, MI. St. Nicholas. Hierarchal Divine Liturgy and Banquet.

December 12. Cleveland, OH. St. Mary. Celebrated funeral service for John Tim Martin.

December 13. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 23. Miramar, FL. Holy Trinity. Celebrated funeral service for Rucsanda Bota.

December 24. Akron, OH. Presentation of Our Lord. Traveled with Carpe Deum caroling group from Romania. Vespers.

December 25. Canton, OH. St. George. Morning: Hierarchal Divine Liturgy. Evening: Fairlawn, OH: Dinner at Presentation of Our Lord parish house.

December 26. Youngstown, OH. Holy Trinity. Morning: Hierarchal Divine Liturgy. Evening: Vespers and concert by Carpe Deum.

December 27. Cleveland, OH. St. Mary. Hierarchal Divine Liturgy.

January 5. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Vigil for Theophany.

January 6. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy and Great Blessing of Water.

January 9-10. Phoenix, AZ. St. John. Saturday: Great Vespers. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy and Blessing of Ground for new church.

January 12. San Diego, CA and Tijuana, Mexico. St. Innocent Orphanage. Traveled from San Diego to Tijuana to visit Project Mexico and St. Innocent Orphanage. Visit to Bishop Boris.

January 13. Sacramento, CA. Sts. Michael & Gabriel. Visited new church.

January 15-17. Sacramento, CA. Sts. Michael & Gabriel. Friday: Vespers and Supper at new church. Saturday: Consecration of new church. Banquet. Sunday morning: Matins and Hierarchal Divine Liturgy followed by lunch. Sunday evening: Travel to Hayward to visit Holy Resurrection parish.

January 20-21. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Wednesday: Celebrated Wake service for Donald Shelden. Thursday: Celebrated Burial service for Donald Shelden.

85TH ANNIVERSARY PRESENTATION - AKRON

On February 2, 1914, Romanian Orthodox faithful gathered for a meeting at the Free Romanian Fraternal Society at 87 Stanton Avenue in Akron, Ohio. The Rev. Fr. Solomon Duma was invited to give spiritual guidance to the 47 men in attendance who wanted to form a church community. Fr. Duma became the first priest of the pioneer church.

In 1917, the new parish began to function regularly when a new church was built at 1171 Getz Street in the heart of the Romanian community in south Akron. As the years passed, the parishioners saw the need for a new church. After two previous land purchases, a decision was made to purchase 11 acres in suburban Fairlawn in 1970. The construction of the new \$338,000 church was started in 1971 and was consecrated by Archbishop VALE-RIAN on October 1, 1972, assisted by 12 priests and 3 deacons, with hundreds of parishioners in attendance.

On January 31, 1999, the 85th Anniversary was celebrated. His Grace, Bishop NATHANIEL celebrated with the parish, serving Great Vespers on Saturday evening and a memorial service in memory of Archbishop VALE-RIAN and all of the deceased members of our parish. On Sunday, Bishop NATHANIEL celebrated the Hierarchal Divine Liturgy, assisted by our parish priest, Rev. Fr. Dr. Ian Pac-Urar, V. Rev. Fr. Constantin Tofan and visiting Archimandrite Vikente from Curtea de Arges, Romania.

After the Liturgy, a festive banquet was held in the social hall with over 250 people in attendance. Parish Council President Gene Widican served as Master of Ceremonies. The local AKROY youth chapter presented the parish with a donation of \$850 and a plaque with the names of all the past presidents of the chapter since 1951. All past parish council presidents of the parish were asked to stand and be recognized. Fr. Ian Pac-Urar honored all the stewards of our parish who have through the years helped the parish in any way. Commemorative fish pins were passed out to all present.

Bishop NATHANIEL spoke to the assembled parishioners and guests about his impressions of his visit to St. Louis where he had been invited to greet Pope John Paul II. The Bishop shared the fact that he was impressed by the Pope's sermon on unity and working with one another as Christians. ✱

Gene Widican

January 24. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

January 27. St. Louis, MO. Present for Papal Visit of Pope John Paul II.

January 30-31. Fairlawn, OH. Presentation of Our Lord. Saturday: Dept. of Religious Education meeting. Vespers. Sunday: Matins, Hierarchal Divine Liturgy. Banquet for 85th Anniversary. ✱

FR. MANCANTELLI 25TH ANNIVERSARY

(L-R) Zabel Mancantelli (Mother of Fr. John), Fr. John Mancantelli, Psa. Clara Mancantelli.

On January 25, 1974, the words "He is Worthy" were joyously proclaimed at the Holy Ordination of Rev. Father John Mancantelli. On January 31, 1999, fellow clergy members, parishioners and friends gathered together honoring Fr. John's 25th Anniversary of his ordination into the Holy Priesthood.

The Divine Liturgy was held at St. George Orthodox Cathedral in Regina, Saskatchewan, and was concelebrated by Very Rev. Father Dan Nenson, Dean;

Rev. Father Constantine Turcoane and Rev. Father John Mancantelli.

The festive banquet featured one of Fr. John's favorite meals ... roast beef. Decorated in a royal blue color, the banquet hall provided a fitting backdrop for the warm feelings of gratitude brought to all attending.

Master of Ceremonies, Dan Lascue did a fitting job of sharing special moments in Father John and Preoteasa Clara's life together as priest and preoteasa.

Mrs. Zabel Mancantelli, Father John's mother, shared her memories of his early years. A touchingly emotional letter was read by Psa. Clara from their children, Rachel, Nicholas, Julianna and Helena. Letters of congratulations were read from Metropolitan THEODOSIUS; Bishop NATHANIEL; Archbishop DMITRI, the ordaining hierarch, and from Fr. Remus Grama, on behalf of the Deanery of Ohio and W. Pennsylvania. Greetings and congratulations were also extended by members of the parish family including The Orthodox Brotherhood of Canada and the Church School. Ladies Auxiliary President, Kathy Avery-Rusnak, in addition to honoring Fr. John with a gift, also presented Psa. Clara with a bouquet of 24 white roses in recognition of a preoteasa's important role in the parish. Following a toast and the singing of "God Grant You Many Years," Parish President Lawrence Melit presented Fr. John an album containing several letters of congratulations and tributes of the occasion. Unfortunately, a collection of books for Fr. John's library had not arrived in time for the presentation.

In his response, Fr. John shared his feelings of both thankfulness and humbleness to those who planned and co-ordinated the dinner that we shared in his honor. He spoke in humility of passages within the Holy Bible that provided testaments to his love for the church and its people, his mother and his family.

Vrednic Este! He is Worthy! May God grant Father John and Preoteasa Clara many more years of service to our Church. ✱

Ricky Tonita and Thrisia Pana

"It is with your heart that you believe and are justified, and it is with your mouth that you confess and are saved."

Romans 10:10

MAKING YOUR CONFESSION A WORTHWHILE EXPERIENCE

For some it's an annual duty, like spring house-cleaning, while for others it's a requirement of the Church, a lenten obligation much like fasting and attending the special services. With the right attitude however, Con-

fession ought to be a pleasant experience that nurtures one's spiritual development.

What Confession is *not* is an imposition of the clergy on the laity. Actually, in the early centuries those who cared about the state of their souls would go to the monastics in search of spiritual healing and direction. The monks are of course lay persons who are engaged full-time in the pursuit of salvation which does not seek to indict or incriminate the sinner, but rather show pastoral concern for each member of the Body of Christ. We are responsible for the spiritual state of one another, even though we must "work out our own salvation," as Saint Paul reminds us in Philippians 2:12.

Any lasting value derived from Confession begins with our preparation. Let's ask ourselves: Do I have any problems with the very concept of Confession? Do I resent telling somebody else about my secret self? Do I feel that God already knows everything about me and

Cont. on page 12

WEB SITE

Check out the Episcopate web site for Solia back issues and other great information:
<http://www.roea.org>

BE A "FRIEND" OF SOLIA

Send your tax-deductible donation to:
R.O.E.A., PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240-0185

Struggle for Vision *Cont. from page 8*

sources in terms of time. In effect, a priest may only be able to include three to four families per year, families which will tend to be most like his own. In fact, a priest most successfully ministers to people who are from five years younger to five years older than he. As he ages, so do those to whom the typical priest can relate most effectively.

The price to be paid for growth in either circumstances is a willingness on the part of clergy and laity to develop new styles of ministry, styles of ministry which place much heavier responsibility on laity for outreach and evangelism. This can threaten the small "family church" as much as the larger, but still small, "pastoral church." This can threaten the clergy in the pastoral church setting. Priests have to learn different styles of ministry. Laity have to be given key responsibility and training in evangelism. In either case, desires for intimacy, control, or merely resting at ease must give way to a bolder understanding of the Gospel of Christ.

Parishes on plateau are more nearly clubs than churches. Parishes on plateau tend not to see the fields white for the harvest. Many parishes on plateau actually think that they have it made. Perhaps the bills are paid and the census never dips. Yet after a while, the kids will move away and Father Clyde and Bud will mope that they never saw it coming.

Your church *can* grow, provided it wants to grow and is willing to pay the price for growth. It won't be easy, but the fields are ripe for the harvest for all who have eyes to see and ears to hear.

Call the Office of Church Growth and Evangelism at 888-539-GROW and help get your church off the plateau, because if your church is plateaued now, it already is in crisis. ✱

Excerpted from "The Orthodox Church," January 1999, page 6.

Need help making your church grow?

The OCA Office of Church Growth and Evangelism can be contacted toll-free by calling 1-888-539-GROW. The Office can schedule seminars and workshops and offer assistance in all aspects of Church growth and evangelism. Your call can be the first stop in renewing your parish's vision, ministry, hope and growth — and helping you get off the plateau!

New Book!

ARFORA - 60 YEARS 1938-1998

by Dr. Eleanor Bujea

FIND OUT HOW YOU MADE HISTORY

**Limited Supply. First come, first served.
Hardbound. 287 pages.**

**Special 1st Edition Price
\$25.00 + \$4.00 postage**

ORDER TODAY

**Send your check in the amount of \$29.00
payable to (ROEA) to:
ROEA, PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240**

Confession *Cont. from page 11*

there's no need to expose my true self to anybody? Am I avoiding my past? Do I fear self-analysis? Have I been running away from the inner anxieties that I'd rather not deal with? There are many ways to ignore and even justify the opportunity the Church provides us to take a hard look at ourselves as we really are and contemplate the person we know we ought to be.

Next, we contemplate a few seemingly simple questions: What did God have in mind when He gave me life as a gift? What am I doing with my life? How did I get this way? Where am I going? Am I drawing nearer or falling away from the Christ Who came to lead me to the Kingdom of God? Do I live for Him or for myself? Is there some barrier between who I am and the person I know I should be? Is this the person I want to present to the Lord when He calls me to His Kingdom, to live forever among the angels and the saints?

After exploring those questions courageously and truthfully, I am ready to do something about closing the space between the person I am and the one God made. Were I not a Christian, I would justify myself. I would defend my faults as though I planned to be the way I am; but as a person united with Christ, I am humble enough to start again. So, I go back to the entrance of the Kingdom where Jesus is patiently waiting for me, and I hear Him say again His first message to potential disciples: "Repent, for the Kingdom of heaven is near" [Matthew 4:17].

Now I feel ready to offer my Confession. Now I'm ready to describe my life in Christ. I want to tell the Lord where I stand and where I am going. I ask forgiveness and a blessing for a new beginning. ✱

Father Vladimir Berzonsky

Excerpted from "The Orthodox Church," January 1999, page 3.

WELCOME ONE ANOTHER IN HIS NAME

by Rev. Father Romey Rosco
Spiritual Advisor, Orthodox Brotherhood USA

As a parish priest, I look forward to blessing houses in the Theophany season. Each year it becomes more difficult to coordinate everyone's schedules so the family can be home together to greet the priest and pray for the Lord's blessing upon them. And then you hope the weather cooperates. But it's a tradition I would not want to give up. More than that, the blessing of homes is an expression of our desire to bring the Lord (and keep Him) in the place where we dwell, where we spend most of our time, where we relate intimately with those closest to us, and where we receive our friends and even the stranger. Home is where we are indeed ourselves, the way God knows us to be.

As I go blessing houses, I particularly enjoy the reaction of the little children. I can still see in their eyes the glow of Christmas, especially when they show me some of the toys they received. It's a thrill to share in somebody's happiness.

We have all received, at one time or another, very special gifts that remain dear to our hearts, maybe not because of what they are, but because of who gave them to us: a spouse, a child. They might be fallen apart, after years and years, but you hate to throw such gifts away because of their sentimental value.

How important it is for us to remember that the "gift-giver" is worth far more than the gift! Always, and without exception! What we give to one another, whether they be material presents, or more important things like love, joy, caring, respect, gratitude, forgiveness, etc., are all expressions of our own worth.

And who gives us such worth? Why, the One Who shares all these things with us, or more correctly, the One in Whom we share all good things.

God is the Source of all good things. Even the material gifts were made out of the Creation that He gave us. Furthermore, we gift-givers are gifts from God. We must see one another as such. We were first gifts to our parents (given at the point of conception, not birth), then to our friends, our spouses. And just as God gave us our children (natural or adopted), so He gave us to them. We are all gifts to one another. And if we are to be truly appreciated, we must love and honor Him as the Greatest of all Benefactors.

His benefactions go far beyond this world. And we must certainly treasure what He has given us of His most perfect love. **"For God so loved the world, that He gave His only-begotten Son, so that whoever believes in Him will not perish, but will have eternal life."** (Jn. 3:16) Our greatest treasure is to have Christ in us, the most perfect Gift! A Gift to treasure, not just at Christmas and Easter, then put aside with the decorations or when lilies dry up, but especially between those holy days. After all, aren't we reminded almost constantly that this world can be Unloving, Ungrateful, Ungiving?

— Without Christ in our minds and our hearts;

- Without living the way He expects us to live;
- Without worshipping Him above everything and everyone else;
- Without receiving Him into ourselves continually with thanksgiving.

In other words, **without benefiting from the Gift**, what does that say about our relationship with our God? Our appreciation? The difference between us and those who rejected Him 2,000 years ago? Us and the world today?

People who ignore the Lord or the Church He established for the purpose of drawing us closer to Him and to one another, do not take their Lord seriously! They cannot truly say that they love God.

Don't be one of them. **As Brotherhood members, we must be true believers in the True Faith.** Welcome the Lord into your homes during the Holy Theophany season and at all times, not because He hasn't been there, but because you cannot welcome Him enough.

And when you visit His House, welcome one another in His Name, and draw ever closer to Him with Holy Confession and Communion, not because you haven't done it before, but because you cannot do it enough.

Show Him your gifts (your kindness, good-will, love, forgiveness, humility, purity of mind and heart, patience and temperance) not because He doesn't see them, but because He wants others to desire those virtues for themselves. Don't hide your gifts, use them for His glory!

Show Him your SELF! And say: "Lord, not I, but Christ Who dwells in me!" (Galatians 2:20) ✱

ADOPTION WORKSHOP

Sponsored by PHOSADELPHIA

Center for Orthodoxy

10716 S. LaCrosse Ave.

Oak Lawn IL 60453-5415

Workshop Coordinator: Michaelyn Sloan.

Who should attend:

Families and clergy exploring adoption as a method of family building

When: Saturday, March 13, 1999

9:30 a.m. - 2:00 p.m.

Where: Burr Ridge Best Western Inn

Burr Ridge, IL @ I-55, Exit 276A,

County Line Road exit

Cost: \$40 / couple...\$25 single...\$15 priests

11 a.m. brunch buffet & materials included

Registration: Send a check made payable to Phos-Adelphia and send to address above by March 5. Include your telephone number. **More information:** Katherine Valone - (708) 425-4422, 8 p.m. - midnight.

PARISH REGISTER

BAPTISMS

Angyalosy, Alexandra, daughter of Adrian & Alina Angyalosy, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Leon & Helen Pecov and Ladislau & Elisabeta Revis.

Bangala Edward, son of Daniel M. & Claudia Bangala, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Daniel L. & Corina E. Berbece.

Belean, Maria, daughter of Sorin & Catalina Belean, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Ion & Adriana Berbece.

Bulimente, Alexander Paul, son of Corneliu & Cristina Bulimente, Coquitlam, BC. St. Andrew, Vancouver, BC. Godparents: Simona & Dan Dalalau.

Galeteanu, Mihnea Nicolae, son of Teodor & Ruxandra Galeteanu, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparent: Vasile Ion.

Ghete, Carolina, daughter of Romeo & Tunde Ghete, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparent: Aurora Bianca Reali.

Ghete, Jennifer, daughter of Romeo & Tunde Ghete, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparent: Eموke Csaszar.

Goff, Laine Madison, daughter of Christopher V. & Michelle D. Goff, Massillon, OH. St. George, Canton, OH. Godparents: Mike & Sue Datish.

Hambasan, Gheorghe, son of Gheorghe & Carmen Hambasan, Addison, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparent: Ionel A. Baci.

Ivan, Stefan Michael, son of Adrian & Snejana M. Ivan, Sterling Heights, MI. Dormition Monastery, Rives Junction, MI. Godparent: Sinisa Samanc.

LaFay, Rebecca Lynn, daughter of Michael & Connie S.T. LaFay, Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparent: Linca Petroi.

Mackay, Rebeca Adriana, daughter of Liviu & Cristina Mackay, Coquitlam, BC. St. Andrew, Vancouver, BC. Godparents: Viorica & Andrey G. Makay.

Matni, Deana, daughter of Safwan & Rozalinda Matni, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Mark & Sylvana Taylor.

Mitchell, Brandon, son of Stanley & Pauline S. Mitchell, Clinton, MD. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Walter & Sally Miller.

Mitchell, Stephanie, daughter of Peter & Fatima F. Mitchel, Alexandria, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Walter & Sally Miller.

Modreanu, Stefan, son of Marian & Camelia A. Modreanu, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Marilena & Cristian Stancovici.

Murarus, Alexandra Luminita, daughter of Mihai & Liliana Murarus, Hanover Park, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Marius & Camelia Calalb.

Murgan, Theodore Alexander, son of Gabriel C. & Gabriela G. Murgan, North York, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Peter & Sorina Cos.

Petrescu, Cristina Iulia, daughter of Florin & Madalina Petrescu, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Arminio & Narcisa Surucci.

Petrini, Isabela Anick, daughter of Claudius & Juliana P.C. Petrini, Stamford, CT. St. Dimitrie, Bridgeport, CT. God-

parent: Dan Chirila.

Poptile, Robert Gabriel, son of Gheorghe & Erika Poptile, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Ramona, Rodica, Adriana & Gheorge Ciorba.

Rosoga, Mara Iulia, daughter of Dumitru & Nicoleta Rosoga, Brampton, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Stefan & Andrei Panait.

Samartinean, Elisse Christina, daughter of Vasile C. & Florentina L. Samartinean, Cleveland, OH. St. Mary, Cleveland, OH. Godparents: Virgil & Felicia Tent.

Simion, Elizabeth, daughter of Grigore & Mariana Simion, Garfield Heights, OH. St. Mary, Cleveland, OH. Godparents: George & Maria Hapenciu.

Stancu, John Kristopher, son of Jon & Marioara Stancu, Glendale, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Peter & Floare Popa.

Stancu, Simona M., daughter of Jon & Marioara Stancu, Glendale, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Peter & Floare Popa.

Stoian, Vanesa Maria, daughter of Alexandru & Gabriela A.I.G. Stoian, New Westminster, BC. St. Andrew, Vancouver, BC. Godparents: Jozsef & Klara Kiss.

Tarlata, Iuliana, daughter of Corneliu & Rodica Tarlata, Urbana, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Dumitru & Silvia Tiplea.

Tudorache, Elizabeta Mihaela, daughter of Gheorghe & Emanuela P. Tudorache, Lake Zurich, IL. Godparents: Ioan, Maria, Camelia & Alina Miu.

Zsoldos, Michelle, daughter of Zoltan & Susana Zsoldos, North Olmsted, OH. St. Mary, Cleveland, OH. Godparents: Aurel & Daniela Sabau.

RECEIVED INTO THE CHURCH

Hebert, Stephanie Gabrielle, Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Rev. Fr. Romey Rosco.

MARRIAGES

Fromunda, Adrian and Dana Gheorghe, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Gelu & Nana Chindris.

Hirtescu, Sergiu Sorin and Daniela Gornic, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Constantin & Angela Boldisteanu.

Iolle, Levy and Cornelia Ababei, Montreal, PQ. St. Nicholas, Montreal, PQ. Godparents: Constantin & Maria Parloaga.

Ionescu, Nicolae and Georgeta Paunescu, Bucuresti, Romania. St. Dimitrie, Bridgeport, CT. Godparents: Nicolae & Marta Maria Teodosiu.

Sattler, David E. and Laura L. Leuders, Doylestown, OH. St. George, Canton, OH. Godparents: Robert & Pam Stephan.

Teodosiu, Nicolae Ioan and Marta Maria Marinescu, Stamford, CT. St. Dimitrie, Bridgeport, CT. Godparents: Florea & Vasilica Marsanu.

Tiplea, Dumitru and Silvia Caprar, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Alexandru & Elena Tanase.

DEATHS

Cimpeanu, Constantin Ovidiu, 62. St. George, Toronto, ON.

Cojocar, Mary, 85. St. George, Canton, OH.

Cont. on page 15

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

George C. Costea, New Baltimore, MI.....	\$200.00
Ruby Fluter, Roseville, MI.....	\$200.00
M/M Arthur Gafencu, Kendall Park, NJ.....	\$200.00
Anonymous.....	\$121.00
Anonymous.....	\$100.00
M/M Constantin Ardeleanu, Valparaiso, IN.....	\$100.00
Dorothy Durato, Chesterfield, MO.....	\$100.00
Rev. Fr. & Ps. Remus Grama, Cleveland, OH.....	\$100.00
Dr/M Nick Lungociu, Canton, OH.....	\$100.00
M/M Ioan Nan, Sun City, AZ.....	\$100.00
M/M Stephen Shonn, Youngstown, OH.....	\$100.00
Dr/M Simon Speriosu, San Jose, CA.....	\$100.00
John L. Zerva, Woonsocket, RI.....	\$100.00
M/M George Ivascu, Wayne, MI.....	\$60.00
Damskin Ninku, Detroit, MI.....	\$55.00
M/M John Pop Jr., Northbrook, IL.....	\$55.00
Mary Calugar, Warren, OH.....	\$50.00
Ps. Eugenia Cerghizan, Vadnais Hts., MN.....	\$50.00
M/M Nicolae Druga-Iancu, Buena Park, CA.....	\$50.00
Eleonora Fytikas, Toronto, ON.....	\$50.00
M/M Andrew Gib, Ellwood City, PA.....	\$50.00
Rev. Fr. & Ps. Richard Grabowski, Warren, OH.....	\$50.00
M/M Michael Kalugar, Madison Hts., MI.....	\$50.00
Alex Kura, Akron, OH.....	\$50.00
Rev. Fr. & Ps. Alexander Webster, Falls Church, VA.....	\$50.00
Veta Buzas, Allen Park, MI.....	\$50.00
Aurelia Buner, Ellwood City, PA.....	\$25.00
Christine Ciulei, Warren, OH.....	\$25.00
M/M John Streza, Canton, OH.....	\$25.00
Silvia Yova, Fairlawn, OH.....	\$25.00
M/M Ovidiu Comsa, Pittsburgh, PA.....	\$20.00
Maria Zaharie, Garden City, MI.....	\$10.00

GENERAL DONATIONS

Presentation of Our Lord, Fairlawn, OH..... (Romanian Choral Group Donation)	\$659.00
Rev. Fr. & Ps. Raymond Samoila, N. Canton, OH..... (Romanian Choral Group Donation)	\$200.00
Audrey Huston, Michigan Center, MI..... (Christmas Donation)	\$100.00
M/M Cornel Cotosman, Addison, IL..... (Flag Project Donation)	\$25.00

MEMORIAM

Ruxandra Shelden, Rives Junction, MI..... (In Loving Memory of Husband, Donald)	\$500.00
Florence Churilla, Roseville, MI..... (IMO Family Members)	\$10.00

BISHOP'S TRAVEL FUND

Holy Resurrection, Hayward, CA.....	\$500.00
M/M Louis Martin, Rocky River, OH.....	\$150.00

EPISCOPATE SUNDAY

St. Andrew Mission, Vancouver, BC.....	\$160.00

EPISCOPATE DUES

Descent of the Holy Spirit, Warren, MI.....	\$17,400.00
St. Mary, Chicago, IL.....	\$10,800.00
Holy Trinity, Miramar, FL.....	\$9,570.00
Holy Nativity, Chicago, IL.....	\$6,675.00
Presentation of Our Lord, Fairlawn, OH.....	\$5,070.00
St. George, Toronto, ON.....	\$4,650.00
St. Mary, Cleveland, OH.....	\$4,560.00

St. Mary, Falls Church, VA.....	\$3,690.00
St. Mary, Anaheim, CA.....	\$3,330.00
Holy Cross, Hermitage, PA.....	\$3,150.00
Holy Cross, Hollywood, FL.....	\$2,970.00
Descent of the Holy Spirit, Merrillville, IN.....	\$2,940.00
St. Mary, St. Paul, MN.....	\$2,910.00
St. Thomas, St. Louis, MO.....	\$2,910.00
Holy Resurrection, Warren, OH.....	\$2,580.00
St. John the Baptist, Kitchener, ON.....	\$2,580.00
St. Mary, Elmhurst, NY.....	\$2,460.00
St. John the Baptist, Woonsocket, RI.....	\$2,310.00
St. Nicholas, Alliance, OH.....	\$2,310.00
Three Hierarchs, Ridgewood, NY.....	\$900.00
Holy Trinity, Vancouver, BC.....	\$507.29
Sts. Constantine & Elena, Indianapolis, IN.....	\$288.05

MISSION FUND

Holy Nativity, Chicago, IL.....	\$1,200.00

POFTĂ BUNĂ COOKBOOK

Xth Edition

New Easy to Read Laser Printing

ORDER NOW!

ORDER

_____ copies of POFTĂ BUNĂ
@ \$12.00 each (U.S. funds only)

Total \$_____

Make check payable to:

St. Mary's Society, c/o Marie Sandru
3097 W. 230TH ST.
NORTH OLMSTED, OH 44070

Name _____

Address _____

City _____ State _____ Zip _____

Register *Cont. from page 14*

Dohie, Elizabeth, Unknown. St. John, Shell Valley, MB.
Frent, George, 60. Descent of Holy Spirit, Warren, MI.
Gherman, Leonti, 92. St. John, Shell Valley, MB.
Halmaghi, John, 85. Descent of Holy Spirit,
Merrillville, IN.
Hampu, John Nick, 79. St. Nicholas, Alliance, OH.
Kellemen, Dorothy, 74. Descent of Holy Spirit,
Merrillville, IN.
Miu, Maria, 64. Holy Nativity, Chicago, IL.
Nascu, Mary, 91. Descent of Holy Spirit, Elkins Park, PA.
Nikoljevic, Jovan, 58. Sts. Michael & Gabriel,
Middle Village, NY.
Sawa, Irvin Patrick, 54. St. George Cathedral,
Regina, SK.
Serban, Gabriela, 28. Holy Nativity, Chicago, IL.
Shelden, Donald Gardiner, 49. Dormition Monastery,
Rives Junction, MI.
Suciu, Mary, 84. St. Mary, Cleveland, OH.
Tarnovan, Vichente, 62. Holy Nativity, Chicago, IL.
Vidican, Kathryn, 72. Descent of Holy Spirit,
Warren, MI.

BUNA-VESTIRE

În fiecare an, la 25 Martie, la început de primăvară, Biserica Ortodoxă, ca și cea Romano-Catolică, prăznuiește cu aleasă bucurie și cuvenită evlavie praznicul Bunei-Vestiri a Maicii Domnului sau Blagoveștenia.

Este una din cele patru mari sărbători de peste an, închinată de Biserică Sf. Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu.

Cerul și pământul se înfrățesc în laude și cântări, preamărind-o pe aceea care s'a învrednicit a fi Maică a lui Hristos-Dumnezeu, Cel venit în lume la "plinirea vremii" (Gal. 4, 4), pentru izbăvirea neamului omenesc din robia păcatului și a morții.

Îngerii se bucură împreună cu oamenii și cele de jos cu cele de sus prăznuiesc "taina cea din veac ascunsă," întruparea de la Sf. Duh a Fiului lui Dumnezeu în pântecele preacurat al Sf. Fecioare.

"Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac și Fiul lui Dumnezeu, Fiul Fecioarei se face," glăsuiește troparul praznicului arătând că odată cu întruparea Fiului lui Dumnezeu în lume, se pune început mântuirii obiective a acesteia și totodată se împlinește făgăduința Răscumpărătorului făcută protopărinților noștri (Gen. 3, 15).

Sf. Evanghelist Luca, în capitolul întâi al Evangheliei sale, ne relatează "cu de-amănuntul, de la început" (Luca 1, 3) evenimentul petrecut acum aproape 2000 de ani.

"Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu într'o cetate din Galileea, al cărui nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David, iar numele fecioarei era Maria" (Luca 1, 26-27).

Intrând la Fecioara Maria îngerul o salută cu cuvintele atât de cunoscute ce s'au constituit apoi într'o frumoasă și folositoare rugăciune adresată Maicii Domnului "Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei" (Luca 1, 28).

Arhanghelul recunoaște în Maria "pe cea plină de dar," care a fost găsită vrednică de către Tatăl Ceresc să-i fie mamă după trup Fiului Său, și în același timp o fericește pe cea "binecuvântată între femei" care va deveni Maica Împăratului Ceresc, Maica Bisericii și Maica noastră a tuturor.

La nedumerirea provocată de această apariție a îngerului și de această salutare, Gavriil îi răspunde: "Nu te teme, Marie, căci ai aflat har înaintea lui Dumnezeu. Și iată vei naște un fiu și vei chema numele lui Iisus" (Luca 1, 30-31).

Îngerul îi descoperea deja Mariei misiunea pământească a Mântuitorului Hristos căci "Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema, iar Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit" (Luca 1, 32-33).

Este accentuat faptul că Pruncul care se va naște

din Maria nu va fi un "simplu om" ci Unul Născut Fiul lui Dumnezeu.

"Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat" (Luca 1, 34), se întreabă Sf. Fecioară, dar îngerul o lămurește arătându-i modul supranatural al Întropării Fiului lui Dumnezeu: întrupare la care vor conlucra toate cele trei persoane ale Prea Sfintei Treimi: căci: "Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, pentru aceasta și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema" (Luca 1, 35).

Precum la începutul creației așa și acum la recrearea din nou a lumii căzute în păcat, Sf. Treime își descoperă prezența și lucrarea Sa nemărginită.

"Precum în acele zile ale creației lumii — spune un teolog — când Dumnezeu a creat tot ceea ce există din nimic, doar prin Cuvântul Său "să fie," tot așa și în această zi a Bunei-Vestiri, Cuvântul Fecioarei "fie mie" a coborât în lume pe însuși Ziditorul."

"Iată roaba Domnului — exclamă Sf. Fecioară — fie mie după cuvântul tău" (Luca 1, 38), sunt cuvintele de acceptare a rolului acesteia în iconomia mântuirii. Prin acest "fie mie — fiat mihi" — se deschide o nouă eră în istoria mântuirii și în istoria neamului omenesc. Întroparea Mântuitorului devine centrul de gravitație al istoriei universale și singurul "fapt nou petrecut sub soare" (Sf. Ioan Damaschin).

Buna-Vestire se constituie de bună dreptate într'o adevărată "Teofanie," o arătare a lui Dumnezeu cel Unul în ființă și întreit în persoane, o teofanie continuată apoi la Botez și la Schimbarea la Față a Mântuitorului. Ea este o pregustare a Cincizecimii Rusaliilor, o arvună a venirii în lume a Duhului Sfânt.

Maria "cea plină de har" ca Eva cea nouă, este "steaua care arată Soarele," "raza zilei celei de taină," "cheia împărăției lui Hristos" și "Maica Mielului și a Păstorului," cum o numește Imnul Acatist.

Dacă Eva a adus în lume blestemul, Maria a adus binecuvântarea,

dacă Eva a adus în lume moartea, Maria a adus viața cea adevărată,

dacă Eva s'a făcut pricină a căderii, Maria prin ascultare și smerenie a devenit pricină a binecuvântării.

"Prin Eva a venit moartea, iar prin Maria, Viața" — spune fericitul Ieronim.

Ascultarea Mariei desființează neascultarea Evei, prin aceasta Sf. Fecioară devine o a "doua Evă," iar Fiul ei "al doilea Adam."

Să răspundem și noi cu smerenie, asemenea Sf. Fecioare Maria, la toate chemările de sus pe care ni le face nouă Dumnezeu și acceptându-le cu bucurie să fim conștienți de faptul că Dumnezeu se folosește și de noi, ca instrumente ale voii Sale, în viața noastră și mai ales a semenilor noștri.

Se cuvine apoi, într'o zi ca aceasta, să devenim și noi vestitori ai vieții celei noi, a bunei-voiri între oameni, a iertării și a păcii venite nouă în lume prin Buna-Vestire.

Cont. la pag. 18

CRUCEA ȘI SEMNIFICAȚIA EI

Mulți credincioși s'au angajat să parcurgă calea postului sfințitor Paști. Această cale este lungă și oșitoare. Unii dintre ei au pierdut din forțele trupesti și sufletești cu care au plecat la început, de aceea Biserica cunoscând slăbiciunea omenească a rânduit ca la mijlocul postului să le pună înainte sf. Cruce, cu ajutorul căreia să parcurgă până la capăt calea lui Mântuitoare.

Sfânta Cruce, semnul religiei creștine și adevărarea ei, are trei înțelesuri: semnul sfânt pe care-l facem cu mâna la frunte, piept și umeri, crucea ca obiect material și crucea spirituală (crucea suferinței).

Însemnarea cu sfânta Cruce datează din timpul finților Apostoli. Semnul crucii s'a găsit săpat pe pereții din catacombe și peșteri, unde se rugau primii creștini în timpul persecuțiilor.

Cele mai vechi mărturii ni le oferă Sfântul Ignatie al Antiochiei (102), care și explică cum se face corect semnul sfintei Cruci. Tertulian, în jurul anului 200, vorbește pe creștini "cinstitori ai crucii" Însemnarea cu sfânta Cruce este amintită și în catehezele baptismale ale martirilor cateheți creștini: Sfântul Ciril, Ioan Gură de Aur și Ambrozio, Fericitul Augustin și alții.

Prin semnul sfintei Cruci și prin felul de însemnare cu ea, se deosebește creștinul adevărat (ortodox) de cel de altă credință. Prin acest semn sfânt cinstim pe Dumnezeu în Treime, de aceea el trebuie făcut corect, cu credință, evlavie, respect și emoție adâncă. Sf. Ioan Gură de Aur arată că "la săvârșirea corectă a semnelor sfintei Cruci îngerul nostru se veselește și diavolul se supără. Și, din contra, la săvârșirea de batjocură a semnelor sfintei Cruci, diavolul se veselește și îngerul plânge."

"Semnul sfintei cruci — zice Sf. Ciril al Ierusalimului — să-l facem la orice trebuință: când mergi, când te așezi, când te scoli, când vorbești sau când umbli; și nu începe lucrul tău fără semnul sfintei Cruci: în casă, la drum, ziua și noaptea și în orice loc și timp." În acest sens ne îndeamnă și Sfânta Scriptură (I Corinteni 10, 31).

Prin semnul sfintei Cruci dobândim binecuvântarea lui Dumnezeu "împărtășitoare de sfințenie, care alungă răul și aduce binele" (Sf. Vasile cel Mare). Însemnarea cu sfânta Cruce ocrotește de relele întâmplări (Evrei 12, 7, 27; Numerii 21) și alungă diavoli. "Cum se tem robii de bici, așa se cutremură diavoli de semnul sfintei Cruci" — zice sfântul Ioan Gură de Aur. Sfântul Ciril al Ierusalimului arată că "diavolul fuge de crucea care-i amintește că prin ea a fost biruit," iar Biserica cântă: "Doamne, armă asupra diavolului crucea Ta ai dat nouă."

Crucea este cunoscută și ca obiect material, așa cum a fost crucea răstignirii lui Iisus. În lumea păgână semnul sfintei Cruci era instrument de chin și osândă.

Răstignirea pe cruce era moartea cea mai rușinoasă (Deuteronom 21, 23; Galateni 3, 13). La o asemenea moarte a fost condamnat și Mântuitorul Iisus.

Prin moartea Lui pe vârful Golgotei, prin scump sângele Său, Mântuitorul a făcut din crucea osândirii altar de jertfă, izvor de har și unealtă de mântuire (Evrei 9, 11-14; I Petru 2, 24) Sf. Ciril al Ierusalimului zice: "Mântuitorul a suferit patimile ca să împăce prin sângele crucii pe cele cerești cu cele pământești." După Sf. Ioan Gură de Aur "crucea a stărpit mânia lui Dumnezeu deasupra oamenilor, a lucrat împăcarea, a prefăcut pământul în cer, a unit pe oameni cu îngerii." Pe crucea de pe Golgota s'au întâlnit cea mai urâtă faptă a păcatului omenesc cu cea mai mare faptă a iubirii Domnului."

Crucea ca semn al mântuirii noastre trebuie cinstită cu vrednicie. Fericitul Augustin zice: "Te cinstesc, o sfântă cruce, Tu ai întărit pe Apostoli, mucenicilor le-ai dat curaj și pe fiecare i-ai păzit. Tu aperi Biserica, Tu umpli cerul cu locuitori noi și la ziua judecății cea mare Te vei arăta cu Iisus Hristos, spre bucuria dreptilor și înfrustarea păcătoșilor." Cinstind sfânta cruce "nu cinstim materia, ci semnul ca simbol al lui Hristos cel răstignit. Acolo unde va fi semnul, acolo va fi El" (Sf. Ioan Damaschinul).

Sfânta Cruce este cea mai prețioasă comoară a creștinului, cea mai scumpă podoabă a lumii creștine. Ea se înalță strălucitoare pe turele bisericilor, dominând și ocrotind în numele lui Hristos orașele, satele și cele mai mici așezări omenești; o găsim pe toate altarele creștine; în casele creștinilor adevărați ca dovadă a credinței lor, ca "pavăză, armă și semn de biruință împotriva diavolului" (Sf. Ioan Damaschin); în mijlocul holdelor, ca izvor de îmbelșugare a roadelor pământului; la răscruci de drumuri, ca ajutor și întărire pentru trecători; pe întinsul nesfârșit al câmpiilor, în adâncul plin de taină al văilor, în creierul munților, în mijlocul pădurilor seculare, în preajma izvoarelor răcoritoare și în alte locuri ascunse din mijlocul naturii; pe monumentele martirilor și ale eroilor, ca și în toate cimitirele creștine.

Al treilea înțeles al crucii este acel despre care vorbește Evanghelia când zice: "să-și ia crucea sa" (Marcu 8, 34). Cuvântul cruce este pus aici în locul celui de suferință. Este, deci, vorba despre crucea nevăzută sau suferințele Domnului și puterea lor mântuitoare.

Ori de câte ori vedem crucea, vedem pe Iisus Hristos cel răstignit pe ea. Mai mult decât atât, crucea ne amintește de viața Lui, care a fost un lanț nesfârșit de suferințe (Isaia 53, 3) Mântuitorul a iubit mult neamul omenesc, de aceea "cel ce iubește mult, trebuie să și suferă mult" (Dostoievski).

Urmând pe Domnul și nouă ne este dat să purtăm crucea suferințelor, legată de viața fiecăruia. Nu există om care, într-o formă sau alta, să nu simtă povara apăsătoare a crucii nevăzute (Matei 10, 38). Crucea lui Hristos ne ajută să purtăm mai ușor crucea

Cont. la pag. 24

SFINȚII 40 DE MUCENICI

În fiecare an, la început de primăvară Biserica Ortodoxă prăznuiește la 9 Martie, iar cea Apuseană la 10 Martie, pomenirea Sfinților 40 de Mucenici din Sebasta — Armenia.

E o sărbătoare cu adânci rezonanțe în sufletul și în spiritualitatea ortodoxă a poporului român, în conștiința căruia martirajul celor 40 de soldați creștini are semnificația unei dăruiri totale față de Mântuitorul Hristos și față de învățătura Sa, cea dumnezeiască.

An de an, credincioșii rememorează faptele de eroism și bărbăție ale acestor ostași al lui Hristos care prin trăinicia credinței lor în Dumnezeu cel întrupat au pecetluit mărturia lor prin însuși sângele lor alăturându-se astfel “norului de mărturie” ce stau împrejurul nostru cum ne învață Sf. Apostol Pavel (Evrei 12, 1).

Actele martirice ne relatează că cei 40 de sfinți martiri au trăit pe vremea împăratului păgân Licinius (308-324), care a persecutat și el pe creștini ca și ceilalți împărați romani.

Erau originari din Capadocia și slujeau în oastea romană în cetatea Sebasta din Armenia.

Aflând comandantul lor Agricola de faptul că toți sunt creștini și deci cheamă numele lui Hristos, au fost pârâți dregătorilor care au încercat să-i înduplece să renunțe la credința lor în Iisus cel răstignit. În numele tovarășilor săi, tânărul ostaș Chirion a spus dregătorului: “Cum noi am luptat și am învins pe dușmani pentru împăratul pământesc, tot așa vrem să luptăm și să învingem și pentru împăratul nostru cel ceresc care este Hristos Domnul.”

Au fost aruncați în temnița cetății unde prin torturi și făgăduințe au fost îndemnați să abjure credința creștină, dar toate încercările au rămas fără rezultat. Hristos era cel care îi întărea și îi lumina în întunericul și chinurile temniței arătându-le bunătățile viitoare ce-i așteptau pe cei ce mărturiseau cu îndrăzneală numele Lui.

Văzând că toate încercările lor au rămas zadarnice, cruzii dregători au poruncit ca cei 40 de sfinți soldați să fie dezbrăcați și siliți să intre într’un iezer înghețat din apropierea orașului, căci era, iarnă.

Unul dintre ei — ne relatează actele martirice — nemaisuferind să îndure gerul năpraznic de afară a primit să aducă jertfă idolilor și intrând în baia caldă, pregătită special, a murit îndată. Noaptea, unul dintre paznici a avut o vedenie: din cer, Hristos împreună cu sfinții îngeri puneau pe capetele fiecăruia dintre martiri o cunună, și luminat fiind de sus s’a mărturisit pe sine a fi creștin și intrând în iezerul înghețat s’a alăturat celorlalți pătimitori.

După ce și-au dat sfintele lor suflete, trupurile înghețate ale celor 40 de martiri au fost scoase afară și arse spre a nu putea fi luate și venerate de creștini.

Totuși creștinii evlavioși în mare taină au adunat cenușa și rămășițele sfintelor lor trupuri și păstrându-le ca pe un odor de mult pret le-au așezat în locurile lor de închinare. Până astăzi în biserica mănăstirii Xiropotamul din Sf. Munte Athos, ce are hramul sfinților

40 de mucenici, se păstrează cu mare venerație rămășițele din cenușa amestecată cu pământ și sânge de la locul unde au pătimit Sfinții Martiri.

Actele martirice ne-au transmis până astăzi numele unora din cei 40 de mucenici: Kirion, Candidus, Domnus, Isihie, Heraclius, Smaragd, Eunichie, Valent, Vivian, Claudius, Priscus, Teodul, Eutihie, Ioan, Xantus, Elian, Sisinie, Aghius, Alexandru, Ilie, Gorgonius, Atanasie, Chiril, Sacerdon, Nicolae, Valerius, Filactimon, Severian, Hundion, Meliton și Agalius.

Pomenirea celor 40 de martiri rămâne în conștiința Bisericii creștine o icoană vie a istoriei tuturor martirilor și îndeosebi a celor ce au făcut parte din armatele romane.

Amintirea sfinților 40 de mucenici a dat loc la anumite obiceiuri populare constând în pregătirea unor produse alimentare specifice din făină de grâu — bobul de grâu zdrobit este simbolul morții; dulciuri simbolizând bucuria biruinței și condimente — simbol al suferinței.

Pregătite de credincioase sub formă de opturii închipuind coroanele martirilor sau de pânișoare scufundate în lichid gelatinos dulce simbolizând lacul înghețat în care au murit martirii, ele se împart la biserică la sfârșitul sfintei Liturghii după ce au fost sfințite, de preot. Înțelesul adânc și mișcător al acestui obicei este uitat de mult, dar el rămâne o dovadă a credinței puternice a credincioșilor ortodocși și a evlaviei lor față de suferințele sfinților 40 de mucenici.

Numele lor a intrat în onomastica românească fiind purtat cu dragoste de către fiii Bisericii sub forma de Măcinic, sau Măcinica.

Toate acestea sunt în măsură să ne exprime nouă celor de astăzi legătura strânsă dintre durerea morții și bucuria învierii împreună cu Hristos, între suferința trecătoare și cununa biruinței ce ne dăruiește viața cea fără de sfârșit.

Să-L rugăm pe Mântuitorul Hristos ca prin rugăciunile și mijlocirile sfinților celor 40 de mucenici ce au pătimit pe iezerul Sevastiei, să dăruiască lumii pace și binecuvântare și să ne învrednicească să străbatem cele 40 de zile ale Sf. Post al Paștilor ajungând cu sufletele curate la ziua cea mare a Învierii lui Hristos — Paștile nostru cel veșnic. ✽

Arhid. Visarion Bălțat
 (“Telegraful Român,” Martie 1994)

Buna-Vestire *Cont. de la pag. 16*

Să o fericim “împreună cu toate neamurile” pe Maica Domnului “cea binecuvântată între femei” și să o rugăm să ne izbăvească pe noi și pe întreaga lume de toate nevoile ca să-i strigăm împreună cu Îngerul, cu Biserica și cu întreaga creștinătate:

“Bucură-te Mireasă pururea Fecioară”! ✽

+ Visarion Rășinăreanu
Episcop-vicar

(“Telegraful Român,” Martie 1998)

SF. GRIGORIE PALAMA

Duminica a doua din Sfântul și Marele Post estechinată Sfântului Grigorie Palama, unul din marii agetători și mai ales marii trăitori ai duhului vangeliei. Este pomenit numele Sfântului Grigorie Palama în urcușul duhovnicesc al postului, pentru că viața lui este o pildă pentru oricine dorește să învingă olbul din sine, să se depășească și să se avânte pe eptele desăvârșirii.

Sfântul Grigorie Palama s'a născut la Constantinopol anul 1296 dintr'o familie de greci care se stabiliseră ci venind din Asia Mică. Tatăl său era un om cult; cea parte din Senat și din grupul restrâns al olaboratorilor împăratului, și lui i-a fost încredințată lducația viitorului împărat Andronic al III-lea.

Sfântul Grigorie n'a avut, însă, parte de o viață niștită pentru că la vârsta de 7 ani a rămas orfan de tă. A primit, totuși, o educație aleasă în familie și în drolul Universității din Constantinopol, unde s'a ocupat deosebi cu filosofia, domeniu în care a făcut mari rogrese. Se spune că la vârsta de 17 ani într'o mprejurare festivă, dîndu-i-se cinstea de a vorbi despre ristotel, înaintea împăratului și a înalților săi demnitari, vorbit atât de frumos, încît renumitul teolog și filosof eodor Metohitis, conducătorul universității, ar fi zis către împărat: "Și Aristotel, dacă ar fi fost de față, l- r fi lăudat." Dar, la foarte puțin timp după aceasta, anărul Grigorie avea să părăsească studiile laice, pentru e se îndeletnici cu asceza. Mentorul său devenea piscopul Teolipt de Filadelfia, care avea să-l miliarizeze cu "rugăciunea minții." La vârsta de 20 e ani, îmbrățișa viața monahală, fiind urmat de mama i cei cinci frați ai săi. Mai întâi au viețuit împreună n mănăstirile din Tracia și Macedonia, iar după puțin mp el s'a dus la Muntele Athos. Aici a dus o viață de eremit aproape de mănăstirea Vatoped, având ca dascăl e ascetul Nicodim, apoi o viață cenobitică la Marea lavră și după aceea s'a retras din nou ca eremit.

În 1325 părăsește Muntele Athos cu gândul de a nerge la Ierusalim, dar se oprește la Tesalonic. Peste puțin timp este hirotonit preot și continuă drumul în ărțile Veriei, împreună cu alți 10 eremiți, unde duce o viață foarte aspră. Se zice că majoritatea timpului îl petrecea în chilie rugându-se mental și numai sâmbăta i duminica se arăta fraților, cu care participa la slujbe i la Sfânta Euharistie. În 1331 se reîntoarce în Muntele Athos și-și duce viața în coliba Sfântului Sava. Adunarea e conducere a Muntelui îl desemnează egumen al mănăstirii Esfigmenu — probabil pe la 1335 —, însă u se împacă cu noile condiții de viață și se întoarce urând la coliba sa. Dar nu poate rămâne mult timp în niște pentru că probleme serioase reclamă prezența a la Tesalonic.

În acești ani venise în Grecia din Italia monahul de origine greacă Varlaam Calabritul. În Constantinopol

își căpătase faimă de mare înțelept, dar pentru că era un om mândru și pus pe ceartă, crease aici o atmosferă apăsătoare, care l-a și silit în cele din urmă să părăsească. Constantinopolul și să se instaleze la Tesalonic. Aici are loc confruntarea dintre Sfântul Grigorie și Varlaam, confruntare care a dat naștere la așa-zisa "ceartă isihastă," care s'a desfășurat în două etape. În prima etapă (1336-1341) s'a discutat despre purcederea Sfântului Duh, cunoașterea lui Dumnezeu și vederea luminii necreate.

Antiteza teologică legată de purcederea Sfântului Duh s'a extins după puțin timp în domeniul ascezei. Aflând de la un monah despre tehnica pe care o foloseau monahii asceți, rostind mental rugăciunea lui Iisus, ca să vadă lumina divină, Varlaam pornește un atac vehement împotriva isihastilor. Palama le ia apărarea, iar cearta ia amploare, cu toate încercările autorităților pentru aplanarea ei. Problema ajunge să fie dezbătută în Constantinopol, unde se ține un sinod în anul 1341, care condamnă poziția lui Varlaam.

În a doua etapă (1341-1347) chestiunile religioase se complică cu cele politice. În vara anului 1341, împăratul Andronic al III-lea moare, iar tronul revine fiului său minor Ioan al V-lea Paleologu. În lupta pentru tron se angajează doi demnitari: fostul prim-ministru Ioan Cantacuzen și generalul Alexei Apocavcos. Patriarhul Ioan Calecas este alături de Apocavcos, iar Palama de Cantacuzen, considerându-l capabil să scoată imperiul din situația greu prin care trecea.

În această situație, Palama se retrage la mănăstirea Sfântul Mihail, din Bosfor, apoi în Heraclea. Aici este arestat și dus, pentru a fi sub supraveghere, într'o mănăstire din Constantinopol, iar în cele din urmă este dus în închisorile palatului. Prin sinodul endemic din 1344 este condamnat pentru motivul că ar fi refuzat pomenirea patriarhului la slujbă. Este scos din închisoare în 1346, cînd Cantacuzen a fost încoronat împărat. În același an s'a ținut un sinod în Constantinopol, care a condamnat pe patriarhul Calecas și a pus în locul lui pe isihastul Isidor. Acesta s'a îngrijit numaidecît de alegerea a 30 de episcopi. Grigorie Palama, ales pentru scaunul din Tesalonic. Dar el n'a putut să-și ia în primire tronul pentru că aici se stîrnise o revoltă în favoarea Paleologilor și împotriva lui Cantacuzen, ca și a tuturor susținătorilor acestuia. Numai cînd Cantacuzen a venit în Tesalonic a putut Palama să-și ia în primire tronul.

Lucrarea lui pastorală avea însă, să fie tulburată de reînnoirea atacurilor îndreptate împotriva isihasmului de unul dintre marii învățați ai epocii bizantine, Nichifor Gregoras. Întrucît încercările de împăcare inițiate de împăratul Ioan Cantacuzen au fost fără rezultat, în anul 1351 s'a întrunit un sinod care l-a condamnat pe Gregoras.

La scurt timp, lucrarea pastorală a lui Palama avea să fie întreruptă. Trebuind să meargă cu treburi în Constantinopol, a fost arestat de turci în localitatea Iliopolis, de curînd ocupată de ei. A fost dus pe malul

Cont. la pag. 23

DIASPORA ORTODOXĂ

NOTĂ — Cu toate că articolul "Diaspora Ortodoxă" a I.P.S. Sale Mitropolitul Niculae al Banatului a fost scris în anul 1994, el este azi de aceeași actualitate, mai ales că Bisericele-Mame nu s'au implicat, din rațiuni mai mult politice decât bisericești, în realitatea istorică a "fiicelor" aflate pe alte meleaguri și în alte vetre decât cele strămoșești. Se recunoaște retoric că "membrii diasporelor s'au împământat acolo unde s'au așezat și au încetat de a se considera emigranți și au dobândit conștiința apartenenței lor la țara care i-a primit și adoptat," dar în același timp se refuză a le binecuvânta noua identitate, socotind că o legătură ombilicală etnică este mai presus de realitatea istorică în care s'au dezvoltat "diasporele."

Pe de altă parte, elanul bisericilor "etnice" care au încercat să-și formuleze dreptul la viața lor proprie, cum s'a încercat de pildă, cel puțin teoretic și timid, la conferința SCOBA din toamna anului 1994, la Ligonier Pennsylvania de către cei 29 de episcopi reprezentând toate jurisdicțiile ortodoxe canonice din nordul Americii, a fost brusc tăiat de Patriarhul ecumenic din Fanar. Arhiepiscopului Iakovos al bisericii grecești, care a prezidat lucrările Conferinței i s'a cerut imediat să se retragă din viața bisericii, în locul său punându-se un alt arhiepiscop, aflat cu totul sub papucul pontifical al Fanarului. Motivul pentru care se împiedică orice inițiativă de a crea o vatră ortodoxă în America este încă "maturizate la nivelul unei biserici locale" și ca atare este necesar să se mențină structurile jurisdicționale actuale!

Patriarhul fără patriarhie al Constantinopolului vrea cu tot dinadinsul să-și păstreze "răspunderea dirijării întregii diaspore." Bisericele mame au reacționat într'adevăr la o asemenea pretenție, dar, din motive pesemne politice, nu au luat vreo poziție fermă în acest sens și "problema" a fost transferată unui proiectat Sfânt și Mare Sinod al întregii Ortodoxii. Într'adevăr, mai toate bisericile mame au câte o problemă "locală", legată de dispute cu alte biserici ortodoxe vecine, și au nevoie "politic" de sprijinul moral al patriarhului ecumenic. Pentru Biserica Ortodoxă Română, de pildă, este soarta Bisericii ortodoxe Române din Basarabia și Bucovina, unde patriarhia moscovită își are pretențiile ei.

Pe temeiul principiilor fixate la Chambesy încă din 1993, există însă posibilitatea ca în vetrele sau regiunile geografice din afara tradiționalelor vetre ortodoxe ale bisericilor mame, existentele comunități ortodoxe, păstrându-și fiecare specificul etnic, atâta vreme cât nu și l-au pierdut, să formeze o biserică locală, "care până la urmă" cum spune I.P.S. Mitropolit Niculae, "se va transforma, cum e firesc, în Biserica Americii, Australiei, Anglei, Franței, Germaniei, etc. așa cum

există o Biserica Ortodoxă Română, o Biserica Ortodoxă Rusă, etc." Altă soluție nu există!

În anul trecut au avut loc mai multe congrese, simpozioane, întruniri ... la care s'a discutat situația românilor dimprejurul României. Noi înșine am scos un număr special al "Învierii" dedicat acestei probleme. Nu trebuie să uităm însă că există numeroși alți români, deci frați de-ai noștri, care și-au părăsit țara natală — pricinile fiind foarte diferite — și s'au stabilit pe alte meleaguri. Astfel a apărut o "diasporă" românească pe care de asemenea trebuie s'o avem în vedere.

Ce se înțelege prin diasporă? Cuvântul este de origine biblică și el se referă la iudeii împrăștiati printre elinii (Ioan 7, 35) sau printre alte neamuri străine. Ulterior, cu osebire în vremea noastră, el s'a aplicat apartenențelor unui neam care s'au risipit în lume printre alte neamuri și care, deși instalați în diferite țări, continuă să păstreze legătura cu pământul natal în care tind să se reîntoarcă după un timp oarecare.

De ce ne interesează pe noi această chestiune? Pentru simplul motiv că destui români și nu numai ei, încă înainte de primul război mondial, dar în mod special după cel de-al doilea, mai exact după înstăpânirea regimurilor comuniste la noi, ca și în multe țări centrale sau est-europene, au părăsit țara de baștină strămutându-se în alte țări sau continente. Acești înșiși dacă s'au regăsit mai mulți de același neam și de aceeași credință religioasă, au format comunități care de obicei au intrat în legătură cu Bisericele mame, acestea însele simțindu-se îndatorate să le sprijine. Atari comunități numite diaspore au apărut la ruși, bulgari, albanezi, sârbi, români, etc., toți ortodocși. Diaspore cunosc însă și alte neamuri ortodoxe: greci, sirieni, etiopieni, etc.

Cum a devenit diaspora o problemă bisericească? Ajungând credincioșii ortodocși care și-au părăsit locurile natale să se așeze în aceeași țară, aceeași zonă sau același oraș sau sat, s'a pus întrebarea ce preoți îi vor asista religios: câte un preot pentru fiecare etnie sau unul și același pentru toți la un loc? Complicațiile au crescut atunci când motive politice au determinat pe apartenenții diferitelor diaspore să respingă sprijinul Bisericii mame și al slujitorilor ei, nu mai puțin atunci când membrii diasporelor s'au împământat acolo unde s'au așezat și când au încetat de a se mai considera emigranți și au dobândit conștiința apartenenței lor la țara care i-a primit și adoptat. Fără a renunța la etnia lor originară — asemenea lucru nici nu e posibil, în orice țară existând cetățeni de felurite naționalități — ei s'au integrat noului lor mediu și de asemenea membrii familiilor proprii, descendenții lor, ș.a.m.d.

Astfel s'a ajuns ca în una și aceeași țară, în una și aceeași localitate, să existe mai multe comunități ortodoxe cu preoți și chiar episcopi, fără să țină seama unii de alții. Atare situație a evoluat și s'a complicat progresiv, creind dificultăți Ortodoxiei în ansamblul ei, chiar adversități și conflicte între diferitele

Biserici Ortodoxe, întrucât fiecare se simțea obligată să se intereseze de diasporele proprii. Bisericele Ortodoxe singure n'au reușit să găsească formula de rezolvare și atunci a apărut **tendința Patriarhiei Constantinopolului**, "cea dintâi între egali," care în temeiul canoanelor 2 și 3 ale sinodului II ecumenic Constantinopol, 381) și canonului 28 al sinodului IV ecumenic (Calcedon, 451) **s'a arătat gata să-și asume răspunderea dirijării întregii diaspore. Bisericele name au reacționat însă negativ și astfel întreaga problemă a dobândit caracter pan-ortodox și ca atare a fost înscrisă pe ordinea de zi a proiectalului Sfânt și Mare Sinod al întregii Ortodoxii.** Numai că aceasta însuși se pregătește de peste treizeci de ani și n'a mai ajuns să se convoace, între altele tocmai pentru că Bisericele Ortodoxe n'au reușit să cadă de acord pe tema diasporei.

Totuși recent, o sub-comisie pregătitoare a amintitului Sfânt și Mare Sinod, s'a întrunit la Chambesy-Geneva (7-13 Noiembrie 1993) și analizând problema diasporei a stabilit următoarele principii:

1. Până la organizarea definitivă a diasporei în conformitate cu sfintele canoane, se acceptă o situație de tranziție care constă în crearea de "adunări episcopale" în toate zonele geografice unde trăiesc risipiți ortodocși sau comunități ortodoxe, **"adunări" prezidate de cel dintâi dintre ierarhii aflați sub jurisdicția Constantinopolului, iar în absența acestuia de ceilalți ierarhi în ordinea dipticelor.** Respectivele "adunări" vor avea un comitet executiv format din primii ierarhi ai felurilor jurisdicției care există în zonă.

2. Responsabilitatea acestor "adunări episcopale" va fi aceea de a manifesta unitatea Ortodoxiei și de a veghea la dezvoltarea unei activități comune a tuturor ortodocșilor din regiunea respectivă în scopul împlinirii nevoilor pastorale, al reprezentării în comun a tuturor ortodocșilor față de celelalte confesiuni, al cultivării teologiei și formării de noi clerici, etc.

3. Zonele geografice sau regiunile în care vor fi create "adunări episcopale" vor fi pentru început: a. America de Nord și America Centrală, b. America de Sud, c. Australia, d. Marea Britanie, e. Franța, f. Belgia și Olanda, g. Austria și Italia, h. Germania.

4. Episcopii diasporei care au parohii în mai multe zone sau regiuni, vor fi membri ai "adunărilor episcopale" respective și vor continua să-și exercite jurisdicția asupra parohiilor deja existente care n'au fost încă incluse într-una din regiunile mai înainte citate.

5. Se va întocmi un regulament al "adunărilor episcopale" după modelul regulamentelor deja stabilite pentru "conferințele episcopale" existente în diferite țări occidentale cu respectarea tradiției canonice ortodoxe.

6. Președinții "adunării episcopale" convoacă și conduc toate întrunirile episcopilor din zonele sau regiunile lor (liturgice, pastorale, administrative, etc.). Cât privește chestiunile de interes comun care necesită

să fie examinate la scară pan-ortodoxă, președintele se va adresa patriarhului Constantinopolului care la rândul său va urma practica pan-ortodoxă.

7. Bisericele Ortodoxe se angajează să nu procedeze la măsuri care ar putea afecta principiile stabilite, inclusiv crearea de noi eparhii, ci dimpotrivă vor ușura intrarea în funcție a "adunărilor eparhiale" și restabilirea ordinii canonice în cuprinsul diasporei (vezi suplimentul la nr. 183 din Decembrie 1993 al buletinului "Service Orthodoxe de Presse" care apare la Paris).

La întrunirea care a adoptat hotărârea acum citată au participat delegații tuturor Bisericilor Ortodoxe, inclusiv ai Bisericii Ortodoxe Române, așa încât e vorba de un consens de natură a fi unanim respectat. Astfel s'a depășit una din pricinile care înveninau raporturile dintre diferitele Biserici Ortodoxe. În plus, s'a găsit soluția — e adevărat, nu definitivă — ci tranzitorie, pentru extrem de dificila problemă a diasporei. Pe temeiul principiilor stabilite, **în regiunile sau zonele geografice create, comunitățile ortodoxe existente, păstrându-și fiecare specificul, vor forma o Biserică locală, care până la urmă se va transforma, cum e firesc, în Biserica Americii, Australiei, Angliei, Franței, Germaniei etc., așa cum există o Biserică Ortodoxă Română, o Biserică Ortodoxă Rusă, o Biserică Ortodoxă Sârbă ș.a.m.d.** Actualului stadiu dominat de veleități și mândrii întemeiate la rândul lor pe tendințe exclusiviste, va trebui să-i ia locul o nouă etapă în care să prevaleze principiile unei eclezilogii conforme dogmelor și sfintelor canoane.

În mod cert țelul spre care se tinde nu va putea fi realizat fără inevitabile greutăți. Important este însă ca toți credincioșii ortodocși să elimine, atunci când e vorba de Biserică, orice considerente străine duhului Ortodoxiei și să urmărească doar scopurile acesteia. Chiar dacă în modul nostru de a gândi se amestecă nenumărate considerente lumești, — inclusiv cele de ordin politic — acestea trebuiesc lăsate de-o parte. Nu vom nega că istoria fiecărei Biserici Ortodoxe actuale este legată de istoria națiunii și țării căreia aparține. Tot pe atât de clar este însă că și alte țări, inclusiv cele amintite aparținând Occidentului, vor trebui până la urmă să-și dobândească Bisericile proprii. Dar precum într-o țară este recunoscut fiecărei etnii dreptul de a-și păstra identitatea, la fel în Bisericile care se vor crea va trebui asigurat pe seama credincioșilor de o naționalitate sau alta, posibilitatea de a-și păstra limba, datinile, etc., într'un cuvânt specificul. Marele merit al Ortodoxiei de totdeauna este tocmai de a fi respectat specificul etnic al tuturor credincioșilor.

La asemenea rezultat ne îndeamnă și întregul curs al evenimentelor internaționale actuale care merg nu spre exacerbarea diferențelor dintre etnii, ci tocmai dimpotrivă spre bunăînțelegere și armonie. Ortodoxiei noastre actuale nu-i va fi ușor să se înscrie pe această traiectorie. Numai că altă soluție nu există! ✽

+ Nicolae
Mitropolitul Banatului

("Invierea," Martie, 1994)

SFINTIREA UNEI NOI BISERICI ȘI ISTORICUL EI

În urmă cu aproximativ șase ani, o mână de creștini ortodocși din Sacramento, California, și-au unit inimile și trupurile spre înălțarea unei sfinte biserici, care să readucă în sufletele lor suferinde, mângâierea și darul Duhului Sfânt, prin pogorârea Lui în timpul Sfintei Liturghii.

Ca fii ai neamului și ai Bisericii ortodoxe române strămoșești, în cugetul lor au hotărât să cumpere o casă destul de veche și dărâmand-o, să ridice o micuță biserică pentru a-și păstra tradiția creștinească și a avea unde să se închine. Sub ocrotirea Tatălui ceresc și sub îndrumarea Preotului Lăpuștea Constantin, reușesc să cumpere această casă cu suma de 55 de mii de dolari, împrumut ce s'a făcut la bancă pentru achitarea casei. Au urmat luni îndelungate de muncă și efort, depuse de aproximativ 15 familii, pentru dărâmarea și ridicarea acestei frumoase și prețioase biserici. Nu în zadar a fost munca lor și totul a decurs minunat, reușind să ridice biserica cu o mică cupolă în care să pună un clopot, care prin răsunetul lui să readune pe credincioși.

Timput și resursele financiare s'au scurs puțin câte puțin, iar biserica a rămas neterminată. Minunatele familii munceau aproape în fiecare sâmbătă și încercau să ducă mai departe împlinirea planului. Dar cum fără bani nimic nu se mai poate face în ziua de astăzi, totul a rămas în voia lui Dumnezeu.

În anul 1997, în luna Septembrie, P.S. Sa Episcopul Nathaniel, mi-a încredințat această misiune, spunând

că este nevoie de un preot permanent la această biserică. Cunoscând însă, de pe băncile facultății de teologie sensul cuvântului "misionar," mi-am reamintit că misiunea derivă din însăși porunca Mântuitorului. "Precum m'a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi." Privind cu seriozitate și cu răspundere, în fața lui Dumnezeu, însărcinarea încredințată și sub ocrotirea și ajutorul Maicii Domnului, am insuflat credincioșilor credința că noi toți împreună cu Bunul Dumnezeu, putem termina această biserică într'un an de zile.

Prin scrisori, prin ziare, prin televiziune, prin alăturarea cucernicilor preoți ortodocși (greci, sârbi, ruși, americani, etc.), cu care am slujit din primele zile de la venirea mea în Sacramento, am reușit să ne integrăm în viața deplin ortodoxă și să ne facem cunoscuți. Printr'un articol scris în ziarul "Sacramento-Bee," ziarul local, Bunul Dumnezeu a rânduit ca familia Spanos Alex și Fay să citească acele rânduri și să afle despre noi și necazurile noastre. Familia Spanos este

o familie de creștini ortodocși de origine greacă, din orașul Stokton. Dâșii ne-au oferit 18,000 dolari, bani foarte necesari în momentul respectiv. Doamna Spanos vizitând biserica, a rămas profund impresionată văzând pereții reci și goi, cimentul neacoperit și câteva icoane care încercau să reculeagă mințile și sufletele către rugăciune.

Am povestit Doamnei Spanos istoricul acestei biserici, lipsurile pe care le avem, necazurile care ne înconjurau și i-am reamintit despre jertfele făcute de strămoșii noștri în primele veacuri creștine, despre nenumărații martiri de pretutindeni, despre biserica noastră ortodoxă care cuprinde credincioși din toate timpurile și toate neamurile, ca o încununare a poruncii Mântuitorului: "Mergând învățați toate neamurile" (Matei 28; 19). După toate acestea, Doamna Spanos cu lacrimi în ochi a spus: "Rugați-vă și Dumnezeu să vă ajute!"

Așa a și fost! La numai câteva săptămâni, Doamna Spanos decide finanțarea bisericii până la finalizare, dorind să investească peste 100 de mii de dolari. Miracol? Nu! Credință!! "Adevărat grăiesc vouă: dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință" (Matei 17; 20).

Visurile s'au împlinit și la 15 Ianuarie a.c., într'o atmosferă de aleasă sărbătoare, a avut loc la Sacra-

Cont. la pag. 24

SFINȚIREA BISERICII DIN PITTSBURGH

După trei ani și patru luni de la data oficială de începere a activității misionare în Pittsburgh, micul grup de credincioși a reușit să cumpere o fostă biserică Romano-Catolică în McKees Rocks, o suburbie a Pittsburgh-ului. Proprietatea fusese pe piață pentru suma de \$89.500 și a fost cumpărată de noi pentru suma de \$65.000.

Efortul nu a fost ușor, dar cu credință tare și suport material, comunitatea a reușit să realizeze visul dorit, să aibă un loc stabil de rugăciune. Pe perioada celor trei ani și patru luni, rugăciunile au fost înălțate în Capela Heinz a Universității Pittsburgh, în capela de la Carnegie Mellon University, la Capela Luterană, iar când cele trei capele nu au fost disponibile, ne-am rugat împreună cu credincioșii parohiei antiohiene, Sfântul Gheorghe, unde am primit și numele de vizitatori permanenți.”

Astfel, pe data de 16 Decembrie, 1998 s'a încheiat contractul de vânzare-cumpărare a proprietății din McKees Rocks, iar în săptămâna ce a urmat, și apoi până la 17 Ianuarie a.c., când s'a sfințit biserica, credincioșii împreună cu preotul paroh, părintele Eugene Roșu, au pregătit biserica pentru evenimentul menționat.

În ciuda timpului limitat, a vremii nefavorabile, a faptului că pe perioada sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului și Botezul Domnului, când nu s'a putut lucra, biserica a fost gata pentru **sfințirea mică, numai cu aghiasmă**, pe data de 17 Ianuarie 1999.

După o săptămână de vreme capricioasă cu polei și zapadă, sfârșitul de săptămână a fost mai bun, astfel încât s'a putut circula în condiții acceptabile.

În dimineața zilei de 17 Ianuarie a.c., preotul paroh împreună cu cei peste șaiszeci de credincioși au înălțat rugăciuni de mulțumire și preamărire bunului Dumnezeu, care ne-a binecuvântat cu acest frumos dar. Alături de noi au fost trei mame de la mănăstirea Schimbarea la Față din Ellwood City. După slujba de sfințire și dumnezeiasca liturghie, în sala parohială a avut loc tradiționala masă frățască, pregătită de harnicele doamne ale parohiei.

Toate acestea au fost posibile datorită unei bune organizări și a credinței tari a credincioșilor, și mai ales al grupului de lucrători, care și-au făcut timp să vină la biserică pentru curățirea și vopsirea pereților, curățatul covorului, instalarea băncilor, repararea completă a unui perete și alte lucruri care au fost necesare pentru pregătirea bisericii.

Cu toate acestea lucrarea de pregătire nu s'a încheiat. Acum se lucrează la construirea iconostasului și definitivarea zonei altarului, după care se va continua cu înlocuirea tavanului și instalarea icoanelor pe iconostas și pe pereții bisericii. Ținta noastră este să terminăm aceste lucrări până la data de 14-15 Mai, a.c., când Prea Sfințitul Nathaniel va veni să sfințească biserica.

Mulțumim bunului Dumnezeu pentru ajutorul dat și pentru credința pe care a întărit-o în sufletele noastre și ne-a dat curaj să înălțăm locaș de rugăciune pentru numele Lui Cel Sfânt. ✱

Participant

Nota: Cei ce doriți să participați la sfințirea bisericii din 14-15 Mai a.c., uitați-vă după detalii în anunțul ce va fi tipărit în paginile Soliei. De asemenea dacă doriți să trimiteți donații veți avea adresa inclusă în anunțul amintit. Dumnezeu să vă răsplătească însutit.

Sf. Grigorie Palama *Cont. de la pag. 19*

asiatic, purtat din oraș în oraș, umilit și eliberat după ce împăratul detronat Ioan V Paleologul l-a răscumpărat plătind o mare sumă de bani. În 1355 a revenit în Tesalonic, unde a păstorit netulburat până la 14 Noiembrie 1359 când a murit, în vârstă de 63 de ani, după 12 ani și jumătate de arhierie. Moaștele lui au fost aduse în catedrala Sfânta Sofia din Tesalonic.

La scurt timp după moartea sa, în Constantinopol a început să se vorbească despre minunile săvârșite de monahul Grigorie pe când se nevoia la Marea Lavră. Considerându-l sfânt, patriarhul Calist a cerut Bisericii din Tesalonic o expunere asupra vieții lui, pe baza căreia, urmașul lui Calist, Filotei, a compus Encomiul și slujba în cinstea Sfântului Grigorie. Prin hotărârea sinodului din 1368, numele lui a fost înscris în calendarul Sf. Sofii din Constantinopol, iar ca dată a cinstirii numelui său a fost stabilită duminica a doua din Marele Post, deci după Duminica Ortodoxiei, ca o prelungire a sărbătoririi triumfului credinței celei adevărate.

Numele Sfântului Grigorie Palama se leagă de isihasm, de rugăciunea mentală neîntreruptă și de contemplarea Dumnezeirii prin energiile Sale necreate. Printr-o continuă strunire a trupului prin post și rugăciune, îndeosebi prin “rugăciunea lui Iisus”: “Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”, spune Sf. Grigorie Palama, creștinul ajunge într-o stare de împăcare, de liniște, de siguranță și de nemărginită bucurie duhovnicească. Sufletul său se umple de lumină, contemplă și se face părtaș al Dumnezeirii. Desigur, nu al Ființei celei Dumnezeiești care rămâne înaccesibilă creaturii, ci părtaș al harului și al energiilor dumnezeiești necreate. Această lumină este locul de întâlnire a sufletului credincios cu Dumnezeu, puntea de legătură între creator și creatură. Pentru că, după cum nu se poate atinge ceva de soare, căci firea acestuia îl arde, dar se împărtășește de razele soarelui, care pornesc de la soare și-i comunică puterea lui binefăcătoare, tot așa nu se poate atinge ceva de Dumnezeu, pentru că este înaccesibil, dar se împărtășește de harul lui Dumnezeu, care pornește de la El, îl sfințește și îl luminează. ✱

Pr. Const. Cornițescu

(“Vestitorul Ortodoxiei,” Martie 1991)

OFICIUL EPISCOPIEI S'A MUTAT!

Vă rugăm a vă adresa la noua adresă și la noile numere de telefon, indicate în pagina 69 din **Calendarul Solia 1999**.

Orice scrisoare adresată Episcopiei trebuie adresată la: **P.O. BOX 309, Grass Lake, MI 49240-0309.**

Orice corespondență pentru Departamentul de Publicații trebuie adresată la: **P.O. BOX 185, Grass Lake, MI 49240-0185.**

Orice livrări care necesită o adresă fizică trebuie adresate la **2535 Grey Tower Rd., Jackson, MI 49201-9120.**✱

Sfințirea Unei ... *Cont. de la pag. 22*

mento sfințirea unei noi biserici cu hramul "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril." Sfințirea a fost făcută de Prea Sfinția sa, Prea Sfințitul Nathaniel, înconjurat de un sobor de preoți alcătuit din: P.C. Pr. Constantin Tofan, P.C. Arhimandrit Vichentie Punguță, starețul mănăstirii Negru-Vodă din Câmpu-Lung Mușcel, Pr. Gheorghe Grigorescu, Pr. Constantin Lăpuștea și Pr. Anton Frunză.

Slujba de sfințire a început la ora 9:30 a.m., a continuat cu Sfânta Liturghie până la ora 1:00 p.m., participând aproximativ 100 de persoane. La sfârșitul Sfintei Liturghii a vorbit Pr. Arhimandrit Vichentie despre necesitatea și temeiurile biblice ale lăcașurilor de cult (al Bisericii). La sfârșit a avut cuvânt de învățătură P.S. Sa Episcopul Nathaniel despre unitatea de credință și despre dreapta credință ortodoxă.

În încheiere, ca preot paroh, am mulțumit Prea Sfințitului Nathaniel pentru încrederea acordată, trimițându-mă la această misiune, întregului consiliu parohial care a fost alături de mine, și în special pictorului Onuț Aurel care a reușit să picteze exteriorul bisericii, altarul și iconostasul până la data sfințirii, urmând ca până în luna Iunie a.c. să termine de pictat întreaga biserică. A umat agapa frățască la sala de festivități a bisericii ortodoxe grecești din Alhambra-Sacramento.

Doresc să închei cu această mărturisire: "Lui Dumnezeu se cuvine să-I mulțumim pentru toate, căci fără El nu putem face nimic!" ✱

Preot Paroh, Florin Mihalache

NECROLOG

ELEONORA ALEXANDRESCU FILIP

A decedat la 26 Decembrie 1998, lăsând în urma ei o îndurerată familie: Emil Filip, soț pentru 57 ani și cele două fiice, Corina Taci cu soțul ei Peter Taci și trei copii Andrew, Victor și Deana și Dr. Leticia Filip Soeller, cu soțul Walther Soeller și doi copii Christopher și Peter.

A fost adânc sdruncinată sufletește prin pierderea unicului nostru fiu Adrian la 11 Noembrie 1994. Dumnezeu să o odihnească în pace!

A fost îngropată, alături de fiul nostru Adrian în Cimitirul Ortodox Român "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril" din Roebling, New Jersey, Route 130 South.✱

Crucea Și ... *Cont. de la pag. 17*

suferințelor noastre.

Dar, crucea nu este numai simbolul suferințelor ci și semnul biruinței și al Învierii. Învierea Domnului a desăvârșit prețuirea sfintei cruci. În Dumineca Învierii, crucea de pe Golgota a devenit semnul biruinței cerului asupra iadului, a iubirii asupra răutății (Ioan 3, 10).

În calitatea noastră de creștini avem datoria să ne facem semnul sfintei Cruci "la fiecare pas, la fiecare faptă și în toate lucrările noastre" (Tertulian) și să punem în el toate gândurile, toată inima și toate dorințele noastre de mai bine.

Să ne închinăm cu credință, să sărutăm cu evlavie și să purtăm cu încredere crucea lui Hristos, prin care prindem șoapta divină a dragostei lui Dumnezeu și ne împărtășim de darurile cerești.

Să purtăm cu resemnare crucea suferințelor și să ne străduim ca toate durerile trimise de Dumnezeu (Evrei 12, 6) să la convertim în momente de bucurie ale vieții.

Acum, la mijlocul postului, prin crucea Domnului, să ne reînnoim puterile trupesti și sufletești pentru cealaltă jumătate a drumului, ca să ajungem cu bine la limanul de lumină și de bucurie a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. ✱

Prot. Ieremia B. Ghita

("Învierea," Aprilie, 1994)

SOLIA — THE HERALD
PO BOX 185
GRASS LAKE MI 49240-0185
USA

Periodicals
Postage Paid
at Jackson
and additional
offices

|||||

*****ALL FOR ADC 945
SAMPLE

ORTHODOX

INSTITUTE LIBRARY

2311 HEARST AVE
BERKELEY

CA 94709-1319